

Nguyễn Nhật Ánh

KÍNH VAN HÓA

21

TƯỚNG QUÂN

isachinh

Nguyễn Nhật Ánh

**KINH VẠN HOA 21
TƯỚNG QUÂN**

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 21: Tướng Quân

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Bìa: Nguyễn Minh Thắng

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 07-September-2015

Tổng số 88 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1/10

- Người quỳ dưới công đường kia là ai?

Nhỏ Xuyên Chi lí nhí:

- Bẩm Bao đại nhân, thảo dân là Trương thị, người huyện Hóc Môn ạ!

Quý rơm trầm giọng:

- Người có oan ức gì?

- Bẩm Bao đại nhân, người hàng xóm xấu bụng của tiểu nữ...

Nhỏ Xuyên Chi mới nói nửa chừng, Quý rơm đã nghiêm mặt cắt ngang:

- Người hàng xóm của người xấu bụng hay tốt bụng, Bản phủ sẽ phán xét! Ở chốn công đường, người không được tùy tiện nói xấu kẻ khác!

Nhỏ Xuyên Chi cúi đầu:

- Bẩm Bao đại nhân, tiểu nữ biết tội rồi ạ!

Quý rơm hất đầu:

- Người nói tiếp đi!

- Bẩm Bao đại nhân, người hàng xóm của tiểu nữ là Trần Bội Linh, thừa lúc tiểu nữ ngủ say đã len vào nhà lấy trộm đồ đạc. Tiểu nữ choàng tỉnh, hô hoán và nắm được tay y thị, bị y thị xô ngã gây nên thương tích trầm trọng ạ!

- Người bị thương tích gì?

- Dạ, bị trầy ngón tay út ạ!

Quý rơm lại đập lọ mực xuống bàn:

- Hoang đường! Trầy vi tróc vảy có chút xú mà người dám bảo là trầm trọng! Chẳng lẽ người không coi vương pháp ra gì ư?

Nhỏ Xuyên Chi liếm môi:

- Dạ thưa, tại Bao đại nhân không biết đó thôi! Tuy trầy da có chút xiu nhưng nếu không khéo giữ gìn để vi trùng tê-ta-nốt ăn vô lực phủ ngũ tạng, chết như chơi đấy ạ!

Thấy “Trương thị” giờ y học thường thức, “Bao đại nhân” bối rối ngồi thừ ra một lúc rồi khẽ đưa mắt sang bên cạnh:

- Công Tôn tiên sinh!

Nhỏ Hạnh chúm chím:

- Dạ, có học trò!

- Ngươi có nghe nói đến loại vi trùng tê-ta-nốt này bao giờ chưa?

- Dạ, có ạ! - Nhỏ Hạnh lễ phép cúi đầu - Học trò nghe đồn trong giang hồ có một loại vi trùng như thế! Nó còn độc hại hơn cả “mật Khổng Tước” hay “Thất đoạn tiêu hồn tán” nữa đấy ạ!

Quý ròm lo lắng hạ giọng:

- Lần sau nhớ lưu tâm đến loại vi trùng này đấy nhé! E rằng bọn hắc đạo sẽ dùng nó gây hại cho bá tánh đó!

- Dạ, học trò nhớ rồi ạ! - Nhỏ Hạnh ngoan ngoãn đáp, phải cố lắm nó mới khỏi phì cười.

Quý ròm quay về phía “người kêu oan”:

- Trương thị!

- Có thảo dân!

- Ngươi bảo Trần Bội Linh lên vào nhà ngươi lấy trộm đồ, thế y thị đã lấy đi những gì vậy?

Nhỏ Xuyên Chi chớp mắt:

- Bẩm Bao đại nhân, Trần Bội Linh đã lấy trộm của tiểu nữ một... chùm dây thun ạ!

- To gan! - Quý ròm trừng mắt, lần thứ ba nó đập đánh chát lọ mực

xuống mặt bàn - Người dám đùa với bản phủ hả? Cái chùm dây thun giẻ rách kia...

Quý ròm chưa nói xong, nhỏ Xuyên Chi đã chồm dậy cuống quýt ngắt lời:

- Bẩm Bao đại nhân... bẩm Bao đại nhân...

- Quý xuống! - Quý ròm hét như sấm - Người định làm náo loạn công đường hả?

- Dạ, thảo dân không dám ạ! - Nhỏ Xuyên Chi méo xệch miệng - Thảo dân chỉ xin Bao đại nhân nhẹ tay cho! Đại nhân mà đập thêm một cái nữa, ngày mai thảo dân sẽ không còn lọ mực đâu mà đem đi học ạ!

Vẻ mặt hốt hơ hốt hải của “Trương thị” khiến những ai có mặt ở “công đường” đều ôm bụng cười bò. “Công Tôn tiên sinh” nghiêm trang, đạo mạo là thế mà cũng không khỏi che miệng cười rúc rích.

Chỉ riêng “Bao đại nhân” không cười. Ngài ngệt mặt ra một lúc rồi hắng giọng:

- Triển hộ vệ!

- Dạ, có thuộc hạ! - Tiểu Long bước tới một bước, ứng tiếng thưa.

Quý ròm vung tay:

- Người đem cái lọ mực chết tiệt này trả cho Trương thị, rồi kiếm cho ta một cái gì đó để ta... gõ!

“Ngự miêu” Tiểu Long phát huy sự khù khờ:

- Bẩm đại nhân, cái gì là cái gì ạ?

- Bất cứ cái gì! - Sự lảm cãm của Tiểu Long làm Quý ròm nóng gáy - Miễn gõ đánh “chát” là được!

Thấy “Bao đại nhân” miệng mũi xịt khói, Tiểu Long không dám thắc mắc thêm một tiếng nào, lật đật quay mình đi xuống dưới. Lui cui giữa các dãy bàn một hồi, nó bước lên trịnh trọng đặt xuống trước mặt Quý ròm... một chiếc giày.

- Hồn xược! - Quý ròm gầm gừ - Sao người có thể đưa cho bản phủ cái

vật thối tha này được?

Tiểu Long bối rối đưa tay quệt mũi:

- Dạ bẩm, vật này không thối tha đâu ạ! Đôi giày này Hải đại phu mới mua hôm qua và mới mang sáng nay đây!

“Bao đại nhân” liếc xuống chỗ Hải quần một cái rồi quay lại ngẩn ngừ nhìn chiếc giày:

- Ngươi không nói dối bản phủ đây chứ?

- Bẩm, thuộc hạ không dám ạ!

Quý ròm sờ tay lên chiếc giày:

- Nhưng chiếc giày này gỗ có kêu to không đây?

- Dạ, to lắm ạ! - Tiểu Long nhanh nhẩu quảng cáo - Đế giày bằng nhựa cứng, lại có đinh nữa!

- Thôi được! Để ta gõ thử xem!

Nói xong, Quý ròm cầm chiếc giày nện xuống mặt bàn đánh “âm” một tiếng, bụi bay mù mịt. Hai “thầy trò” vội vã ngã người ra sau và quýnh quíu đưa tay bịt mũi. Quân sư “Công Tôn Sách” đứng cách đó mấy bước cũng hấp tấp quay mặt đi chỗ khác.

Mặt Quý ròm lập tức sa sầm:

- Bụi bay mù trời như thế mà ngươi dám kêu là giày mới hả?

Tiểu Long mặt mày xanh lè xanh lét. Mãi một lúc nó mới ấp úng đáp:

- Bẩm đại nhân, giày mới thật mà! Chỉ có bụi là... cũ thôi!

Cái lối đối đáp ăm ớ của “Triển Chiêu” lại khiến cả “công đường” cười nghiêng cười ngửa.

Tràng cười làm “Bao đại nhân” tím mặt. Ngài quắc mắt nhìn người thuộc hạ, miệng hét vang:

- Còn không đi làm phận sự đi! Ngươi định đứng đó làm trò cười đến bao lâu nữa!

Tiểu Long gãi tai:

- Bấm, phận sự gì ạ?

Quý ròm đưa hai tay lên trời:

- Triển hộ vệ ới là Triển hộ vệ! Ngươi theo bản phủ bao nhiêu năm sao vẫn còn ngờ nghệch quá thế!

Rồi thấy sau khi mình than trời thống thiết, “Triển Chiêu” mặt mày vẫn tiếp tục láo ngáo, Quý ròm đành... bứt râu, nói rõ:

- Ngươi lập tức đi bắt Trần Bội Linh về quy án cho ta!

Tới đây, Tiểu Long mới nhớ ra. Nó buột miệng “à” một tiếng rồi quay mình phi thân lên... ghế, phóng đi.

Lát sau, bị can Bội Linh được giải tới.

Quý ròm đập chiếc giày:

- Nước có quốc pháp, nhà có gia quy! Tên thảo dân lỗ mãng kia, đến trước công đường sao ngươi không quỳ xuống mà còn đứng trơ mắt ếch ra đó nhìn xương sườn của bản phủ?

Nhỏ Bội Linh chớp mắt:

- Bẩm Thanh Thiên đại lão gia, hôm qua thảo dân chơi cầu lông bị té trặc đầu gối nên không quỳ được ạ!

- Thôi được, cho ngươi đứng trả lời! - Quý ròm gật gù - Bây giờ nghe bản phủ hỏi đây! Trương thị ở huyện Hóc Môn tố cáo ngươi lén vào nhà đánh cắp một chùm dây thun, chuyện đó có không?

Nhỏ Bội Linh lí nhí:

- Dạ, có ạ!

- Trương thị cũng tố cáo ngươi xô thị ngã té gây thương tích trầm trọng, chuyện đó có không?

- Dạ, cũng có luôn ạ!

- Hào!

Thấy “Trần thị” miệng mồm nhanh nhẩu, Quý ròm khoái chí gục gặc đầu. Nhưng đang lúc ưỡn ngực định hùng hồn luận tội, mặt mày Quý ròm đột nhiên nhăn nhó và nó bất thần phán một câu trót quót khiến cả công đường sững sờ:

- Nhận tội thành khẩn như thế là tốt lắm! Hào, hảo! Thôi, bãi đường!

Mệnh lệnh kỳ quặc của “Bao đại nhân” đến quân sư “Công Tôn Sách” cũng phải há hốc miệng:

- Bẩm đại nhân...

- Khởi bẩm! - Quý ròm vừa khoát tay vừa tót ra khỏi ghế - Bản phủ chỉ bãi đường tạm thời thôi! Năm phút sau, bản phủ sẽ thẳng đường xử tiếp!

“Công Tôn Sách” vẫn tròn mắt:

- Nhưng đại nhân... đi đâu thế?

Mặt Quý ròm nhăn như bị:

- Ta thực hiện nhiệm vụ bí mật Hoàng thượng giao, người không được phép tò mò!

Vù một cái, Quý ròm đã phóng ra khỏi cửa lớp, co giò chạy thẳng. Thăng Lâm đứng ngoài cửa dòm theo một hồi rồi quay vào, hí hửng reo:

- A, tao biết rồi! Bao đại nhân đi... vệ sinh!

Thông báo của thăng Lâm khiến cả lớp cười lăn bò càng. Hải quán vừa đập bàn “thùng thùng” vừa bô bô:

- Bao đại nhân cũng là con người, cũng có máu có thịt và có... “nước chảy về đông”, từ này đến giờ muốn giữ trong người mà “mãi sao ta không giữ được”!

Lớp trưởng Xuyên Chi đỏ mặt quay lại:

- Đủ rồi nghe bạn Hải! Không có nói bậy à!

Quý ròm không biết bạn bè đang giễu cợt mình. Một lát, nó quay vào với dáng điệu đường bệ và oai vệ ra lệnh:

- Thăng đường!

Quói Lương vọt miệng:

- Bẩm Thanh Thiên đại lão gia, ngài đã làm xong công việc Hoàng thượng giao chưa ạ?

- Xong rồi! - Không biết thăng Quói Lương tinh quái đang giảng bầy, Quý ròm trình trọng gặt gù - Bản phủ chỉ làm nhoáng một cái là xong!

- Nhưng sau khi làm xong, ngài có nhớ đội nước không ạ?

Câu hỏi của Quói Lương khiến “Bao đại nhân” chết đứng như bị “bọn hắc đạo” bắt thần điểm huyết. Còn “công đường” thì như muốn nổ tung. Quý ròm vừa thẹn vừa giận nhưng rốt cuộc không nhịn được, nó đành phải phì cười.

Có đến mười phút, “công đường” mới thôi náo loạn. Chờ cho trật tự văn hồi đâu đó, Quý ròm mới đập bàn “xử” tiếp:

- Trần Bội Linh!

- Dạ, có tiểu nữ!

- Như vậy là người đã nhận mọi tội lỗi rồi phải không?

- Dạ.

Quý ròm nghiêm mặt:

- Vậy thì người nghe bản phủ luận tội đây! Người manh tâm đánh cắp đồ đạc của hàng xóm là bất nghĩa, đánh cắp xong còn hành hung người là bất nhân, vào công đường giả bộ trặc chân không chịu quỳ là bất... bất...

Thấy “Bao đại nhân” cà lăm lâu lắc, “Công Tôn Sách” khẽ nhắc:

- Bất lịch sự!

- À, phải rồi! - Quý ròm mừng rơn - Vào công đường không chịu quỳ là bất lịch sự. Một người vừa bất nghĩa vừa bất nhân vừa... bất lịch sự thì phép nước đạo trời không thể dung thứ. Bản phủ phạt người tội... cạo đầu, người có phục không?

Nhỏ Bội Linh đứng thẳng người lên, giọng thách thức:

- Tiểu nữ phục nhưng e có người không phục ạ!

Quý ròm đập chiếc giày đánh “bốp”, mắt long lên:

- Hồn xược! Xưa nay bản phủ “thiết án như sơn”, làm gì có ai dám không phục?

Đúng vào lúc “Bao đại nhân” đang hùng hùng hổ hổ, “Công Tôn Sách” giật mình nhớ tới một việc, liền bước lại kề tai nói nhỏ:

- Đại nhân nên cân nhắc cẩn thận! Học trò nhớ ra rồi, Trần Bội Linh hình như là cháu họ của Bàng Thái sư đấy!

Nghe nhắc đến Bàng Thái sư, “Bao đại nhân” càng điên tiết:

- Bàng Thái sư thì Bàng Thái sư chứ! Nếu ông ta phạm tội, ta cũng... cạo trọc lóc cái đầu của ông ta nữa là!

Ngay lúc đó, có tiếng hô vọng lên từ dưới lớp, nghe rõ là giọng thẳng Quốc Ân:

- Bàng Thái sư tới... ới... i...

“Bao đại nhân” lật đật đứng lên khỏi ghế, quay người ra cửa, vòng tay cúi đầu:

- Bao Chửng tham kiến Thái sư!

Bàng Thái sư quả là uy nghiêm khiếp người. Từ khi Thái sư bước vào, “công đường phủ Khai Phong” cứ im phăng phắc.

Nhưng cái sự yên lặng quá đáng này lại khiến Quý ròm lấy làm lạ. Theo kịch bản, khi thủ vai Bàng Thái sư, thằng Lâm phải vênh vênh vào vào, đi đứng khệnh khạng để chọc cười. Đây có phải là phủ Khai Phong thật và thằng Lâm có phải là Bàng Thái sư thật đâu, sao thiên hạ im thít thế kia?

Quý ròm tự hỏi và từ từ ngẩng đầu lên. Nó không ngộ nguậy còn khá, vừa ngẩng đầu lên, “Bao đại nhân” giật bắn người như chạm phải lửa.

Người mà khi nãy nó vừa cúi đầu “tham kiến” và bây giờ đang đứng im

lặng trước mặt nó và nhìn nó bằng ánh mắt sững sốt kia so ra còn đáng sợ hơn cả Bàng Thái sư. Đó chính là cô Trinh chủ nhiệm lớp.

Nhỏ Xuyên Chi bảo sáng nay cô Trinh đi họp trên phòng giáo dục đến mười giờ mới về, sao cô về sớm vậy kìa? Quý ròm ngạc nhiên nhủ bụng và đưa đôi mắt lo lắng nhìn cô giáo, nó rụt rè thưa:

- Chào cô ạ!

- Bây giờ thì chào cô chứ không “tham kiến Thái sư” nữa à?

Cô Trinh nghiêm trang hỏi.

Mặt Quý ròm đỏ ửng:

- Thưa cô, em không dám ám chỉ cô là... Bàng Thái sư đâu ạ! Đó chỉ là sự tình cờ thôi!

Rồi sợ cô Trinh không tin, Quý ròm vội vã nói thêm:

- Tới đoạn này, đáng lẽ bạn Lâm đóng vai Bàng Thái sư phải bước vô, không hiểu sao bạn ấy chạy đâu mất và...

- Tao còn ở đây chứ chạy đi đâu! - Tiếng thằng Lâm từ ngoài cửa oang oang vọng vào - Tao đang định bước vô thì cô giáo xuống tới, tao đành phải nhường đường cho cô chứ biết làm sao!

CHƯƠNG 2/10

Rồi cô lướt mắt qua bọn Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Xuyên Chi và Bội Linh:

- Các em cũng về chỗ cả đi!

Như được tha bổng, “Bao Thanh Thiên”, “Triển Chiêu”, “Công Tôn Sách” và hai kẻ “thảo dân” ở huyện Hóc Môn thờ đánh phào và rón rén quay về bàn mình.

Từ khi cô Trinh thành linh xuất hiện, công đường giả bỗng chốc hóa thành công đường thật. Cả lớp im thít ngẩn cổ nhìn lên bàn cô giáo, thấp thỏm chờ xem cô sẽ xử tội làm náo loạn lớp học của cả lớp như thế nào, nhất là trong số những kẻ đầu têu lại có cả lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó học tập Hạnh. Đó là chưa kể Quý ròm còn dám kêu cô là Bàng Thái sư, nhân vật phản diện đáng ghét nhất trong bộ phim Bao Thanh Thiên đang chiếu mỗi ngày trên Đài truyền hình thành phố.

Nhưng cô Trinh chẳng có vẻ gì muốn ra lệnh “khai đao”. Cô đưa mắt nhìn một vòng khắp lớp rồi tươi cười hỏi:

- Các em thích phim Bao Công lắm phải không?

Thấy cô giáo vui vẻ, cả lớp nhao nhao:

- Dạ, thích lắm cô!

- Phim Bao Công hấp dẫn lắm cô ơi!

Thằng Lâm cao hứng ngoác miệng đọc to lời bài hát trong phim:

- Phủ Khai Phong có Bao Thanh Thiên

Thiết diện vô tư, rõ ngay gian

Anh hùng hào kiệt yêu trợ giúp

Vương Triều Mã Hán ở cạnh bên

Toàn thiên thử thân như chim én

Triệt địa thử...

Sợ “thi sĩ Hoàng Hôn” biến lớp học thành Câu lạc bộ thi ca và âm nhạc, cô Trinh liền cất ngang:

- Nhưng em Lâm có biết Bao Công là ai không?

Thấy cô chú ý đến mình, Lâm nhanh nhẩu vọt miệng:

- Biết, cô! Bao Công tức là Bao Thanh Thiên!

Những đứa khác sợ mất phần, liền tranh nhau đáp:

- Là Thanh Thiên đại lão gia, cô!

- Là Bao hắc tử, cô!

- Là Âm Dương phán quan nữa, cô!

Cô Trinh gõ tay xuống bàn ra hiệu cho cả lớp im lặng, rồi thông thả nói:

- Điều cô muốn hỏi là tiểu sử của Bao Công kìa! Cô không hỏi các biệt danh. Em nào biết thì giơ tay lên!

Cô Trinh vừa nói xong, gần một nửa lớp rùng rùng giơ tay khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

Cô chỉ Tần:

- Em nói đi!

Tần đứng dậy, mặt mày hớn hờ:

- Thưa cô, Bao Công tên thật là Bao Chửng, sinh tại Hợp Phì, Lư Châu thuộc Trung Quốc. Vì ông xử án công minh nên người ta gọi ông là Bao Thanh Thiên! - Rồi để khoe khoang sự hiểu biết của mình hơn nữa, nó hùng hồn “giảng” cho cô giáo - Thanh Thiên tức là “trời xanh” đó cô!

- Điều đó thì cô biết rồi! - Cô Trinh mỉm cười - Thế em còn biết gì về nhân vật Bao Công nữa!

Tần chưa kịp đáp thì những đứa giơ tay nãy giờ đã rần rần:

- Em, cô!

- Em nè, cô!

Cô Trinh chỉ nhỏ Hiền Hòa:

- Em!

Hiền Hòa đứng dậy:

- Thưa cô, ngoài thời gian làm Phủ doãn phủ Khai Phong, Bao Công còn giữ nhiều chức vụ quan trọng khác như Giám sát ngự sử, Long Đồ các Trục học sĩ và Khu mật Phó sứ nữa ạ!

- Còn gì nữa không?

- Dạ, hết rồi ạ!

Nghe nhỏ Hiền Hòa báo “hết”, thằng Lâm nóng nảy vọt miệng:

- Thưa cô, bạn Hiền Hòa kể còn thiếu cô ơi!

- Còn thiếu? - Cô nhìn Lâm.

Lâm đứng dậy:

- Dạ, đúng thế ạ! Ngoài những chức vụ trên, Bao Công còn làm Giám quan Viện Tư gián, làm Tam ty sứ, và lúc mất còn được truy phong làm Lễ bộ thượng thư nữa ạ!

Đám học trò khiến cô Trinh càng lúc càng kinh ngạc. Chẳng biết bằng cách nào chúng lại thuộc lòng tiểu sử cái ông Bao Công này như thế! Cô hỏi:

- Các em đọc được những điều đó từ đâu thế?

- Đọc ở trong báo đó cô! - Cả lớp đồng thanh “giải đáp thắc mắc” cho cô chủ nhiệm - Từ hồi Đài truyền hình chiếu phim Bao Thanh Thiên, cả chục tờ báo viết về ông, tụi em tìm đọc rồi đem đồ nhau, riết rồi đĩa nào cũng thuộc hết cô ơi!

Thấy cô Trinh có vẻ quan tâm đến đề tài Bao Công, thằng Lâm bép xép không bỏ lỡ cơ hội khoe khoang “kiến thức”:

- Em còn biết diễn viên đóng vai Bao Công là Kim Siêu Quần nữa đó cô! Kim Siêu Quần đóng phim được trả hai trăm ngàn đô-la Hồng Kông mỗi giờ, vợ Kim Siêu Quần là Trần Kỳ...

- Thôi, thôi, đủ rồi em! - Cô Trinh hoảng hốt khoát tay, sợ thằng Lâm nổi hứng lôi tuột cả cháu chắt của ông Kim Siêu Quần này ra kể đến tối - Cô hỏi về nhân vật Bao Công chứ có hỏi về diễn viên đóng vai Bao Công đâu!

- Về Bao Công hả cô?

Lâm liếm mép, vẻ như chưa chịu thôi. Nó vốn ghiền phim Bao Thanh Thiên như con nít ghiền kẹo kéo. Cả tháng nay, nó sưu tầm các bài báo viết về những gì liên quan đến bộ phim này và cắt dán đầy cả một cuốn tập. Tại cô Trinh không cho kể chứ nếu không, nó có thể kể vanh vách về đời tư của các diễn viên Kim Siêu Quần, Hà Gia Kính, kể cả những diễn viên phụ như Long Long, Dương Hùng...

- À! - Đang nghĩ ngợi, Lâm chợt nhớ ra liền buột miệng reo - Em còn biết năm sinh và năm mất của ông Bao Công nữa đó cô! Ông sinh năm 999, đậu tiến sĩ năm 1027 và mất năm 1062.

Cô Trinh gật đầu:

- Thế ông Bao Công làm quan dưới triều vua nào?

Lâm đáp như máy:

- Thưa cô, dưới triều vua Tống Nhân Tông ạ!

- Giỏi lắm! - Cô Trinh khen, rồi gật gù hỏi tiếp - Thế lúc đó nước ta đang ở dưới triều vua nào?

Tới đây thì Lâm tắc tị. Nó đứng thộn mặt một hồi, rồi ấp úng:

- Thưa cô, điều đó đâu có trong phim Bao Thanh Thiên ạ!

Cô Trinh vẫn điềm nhiên:

- Không có trong phim Bao Thanh Thiên nhưng có trong môn lịch sử chứ? Em chưa học qua sao?

- Em cũng chẳng nhớ nữa! - Lâm gãi đầu - Có thể em đã học nhưng bây

giờ em quên mất rồi ạ!

Cô Trinh quay nhìn cả lớp:

- Em nào có thể trả lời được?

Khi cô hỏi về Bao Công, cả chục đứa nhao nhao tranh nhau đáp nhưng lúc này thì cả lớp im ru.

Cô Trinh vẫn kiên trì chờ đợi. Nhưng lớp học vẫn kiên trì làm thỉnh khiến cô sốt ruột, lại hỏi:

- Sao? Chẳng lẽ không em nào biết hay sao?

Câu hỏi gặng của cô khiến thằng Lâm nhột nhạt quá chừng. Nó liếm môi đáp bừa:

- Thưa cô, lúc đó nước ta đang ở triều vua Lê Lợi ạ!

Thấy cô giáo lắc đầu, Hải quần liền vọt miệng cầu may:

- Triều nhà Trần, thưa cô!

Cô Trinh lại lắc đầu:

- Các em phải suy nghĩ kỹ càng trước khi trả lời chứ! Lê Lợi chống giặc Minh, Trần Hưng Đạo chống giặc Nguyên Mông, trong khi ở đây là nhà Tống kia mà!

Được cô gợi ý, lớp phó trật tự Minh Vương thập thò giơ tay:

- Thưa cô, trong sách nói Lý Thường Kiệt phạt Tống bình Chiêm, như vậy thời nhà Tống bên Trung Quốc chắc ở nước mình đang là nhà Lý hở cô?

- Đúng rồi! - Cô Trinh gục gặc đầu - Nhưng là triều vua nào của nhà Lý!

Minh Vương nói đúng được nhà Lý đã là phúc ba đời, còn nói rõ triều vua nào nữa thì có tài thánh nó mới mong đáp được.

Nó ngần ngừ một lúc rồi ngượng ngùng thú nhận:

- Thưa cô, em không biết ạ!

Cô Trinh lại quay nhìn cả lớp:

- Sao, chẳng em nào biết ư? Bao Công đỗ tiến sĩ năm 1027, vậy năm đó nước ta đang ở dưới triều vua nào?

Cả lớp xì xào bàn tán, đầu cổ quay tới quay lui nhặng xì nhưng mãi vẫn không có cánh tay nào đưa lên.

Tiểu Long liếc Quý ròm:

- Sao mà?

- Sao cái gì?

- Năm 1027, nước mình thuộc triều vua nào?

- Thuộc nhà Lý.

Tiểu Long nhăn mặt:

- Dĩ nhiên là nhà Lý, nhưng Lý gì?

- Lý Tiểu Long chứ Lý gì!

Quý ròm buông một câu ngang phè khiến Tiểu Long sầm mặt:

- Đẹp mà đi! Tao hỏi thật mà mà cứ đùa!

- Chứ không đùa thì tao biết làm gì! - Quý ròm bứt tai - Những chuyện này, bố ai nhớ nổi! Mà hỏi nhỏ Hạnh thì may ra!

Nhỏ Hạnh ngồi tốt ngoài đầu bàn. Tiểu Long phải nhoài người qua lưng Quý ròm khều áo nó:

- Hạnh nè!

- Gì? - Nhỏ Hạnh quay lại.

- Hạnh có biết lúc đó là triều vua nào không?

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp thì cô Trinh đã trông thấy:

- Em Long làm gì mà ngả tới ngả lui thế?

Tiểu Long hoảng vía phân trần:

- Thưa cô, em định hỏi xem bạn Hạnh có biết được triều vua nào không

ạ!

Câu trả lời của Tiểu Long khiến cô Trinh đưa mắt nhìn sang người học trò cưng của mình. Nhỏ Hạnh học môn văn của cô giỏi nhất lớp, tính nết lại ngoan ngoãn, siêng năng, trước nay vẫn thường giúp cô trong công việc sổ sách. Nhưng không chỉ có vậy, nhỏ Hạnh của cô còn nổi tiếng trong toàn trường là người có trí nhớ siêu hạng, “một bộ từ điển bách khoa biết đi”. Thế mà cô quên bằng mất.

Cô liền hắng giọng gọi:

- Hạnh!

Nhỏ Hạnh khép nép đứng dậy:

- Dạ.

- Em có thể trả lời câu hỏi vừa rồi không?

- Dạ, được ạ!

- Em nói cho các bạn nghe đi!

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Thưa cô, ở nước ta vua Lê Đại Hành trị vì từ năm 980 đến năm 1005, vua Lý Thái Tổ trị vì từ năm 1010 đến năm 1028, vua Lý Thái Tông trị vì từ năm 1028 đến năm 1054. Như vậy, căn cứ theo những cột mốc về thời gian thì Bao Công sinh ra vào thời vua Lê Đại Hành ở nước ta, đỗ tiến sĩ vào thời vua Lý Thái Tổ và ra làm quan vào thời vua Lý Thái Tông ạ!

Nhỏ Hạnh thao thao liệt kê một loạt những dãy số khiến cả lớp ngẩn ngơ. Tuy chẳng lạ gì kho kiến thức đồ sộ của “nhà thông thái” mang kiếng cận này, nhiều cái miệng vẫn “ồ” lên thán phục.

Cô Trinh dĩ nhiên quá sức hài lòng. Cô gật gù:

- Giỏi lắm! Một người Việt Nam phải hiểu biết về lịch sử của nước mình rành mạch như thế chứ!

Rồi cô nói thêm:

- Các em tìm hiểu về nhân vật Bao Công cũng tốt. Nhưng nếu chỉ hiểu về lịch sử nước người trong khi hoàn toàn mù mờ về lịch sử nước mình

thì không hợp lý chút nào!

Thằng Lâm gio tay:

- Nhưng thưa cô, Đài truyền hình chỉ chiếu phim về Bao Thanh Thiên, Tần Thủy Hoàng chứ có chiếu phim về Lê Đại Hành hay Lý Thái Tổ đâu ạ!

Trước bản khoản các cô của Lâm, cô Trinh thoáng bối rối. Nhưng rồi cô trấn tĩnh được ngay. Cô nói:

- Đó là khiếm khuyết của các nhà làm phim. Nhưng các em không thể vin vào đó để bào chữa cho sự lơ là của mình đối với môn lịch sử được!

Lâm vẫn chưa chịu thôi. Nó cố phân bua cho bằng được:

- Nhưng thưa cô, có phải ai cũng nhớ nổi các triều vua thời xưa đâu ạ! Bạn Hạnh là người đến từ... hành tinh khác, là trường hợp ngoại lệ rồi cô ơi!

Những điều thằng Lâm nói tuy là ương bướng nhưng không phải hoàn toàn vô lý. Quốc Ân, Quới Lương và Hải quân, ba đứa trong băng “tứ quạ” lập tức hùa theo bạn:

- Đúng rồi đó cô!

- Gì chứ những năm lên ngôi rồi xuống ngôi khó nhớ lắm cô ơi!

Cô Trinh vẫy tay cho cả lớp yên lặng, rồi điềm nhiên hỏi lại:

- Thế tại sao các em lại nhớ vanh vách năm sinh, năm mất, cả năm đồ tiến sĩ của ông Bao Công ở bên Trung Quốc thế?

Câu hỏi vặn của cô Trinh khiến bọn Quới Lương “tắt đèn” ngay tắp lự. Nhưng cô Trinh dường như không chú ý đến ba đứa “a dua” đó. Trước những khuôn mặt đang ngẩn ra của băng “tứ quạ”, cô thông thả giở xấp bài đặt trên bàn rồi nhìn thẳng vào chỗ thằng Lâm đứng, cô nghiêm nghị nói tiếp:

- Em Lâm không chỉ không biết về các triều vua thôi đâu! Em còn không biết nhiều điều quan trọng khác nữa!

CHƯƠNG 3/10

Xấp bài đang nằm trước mặt cô Trinh là xấp bài tập làm văn lớp 8A4 nộp từ tuần trước. Đó là bài văn phân tích tác phẩm. Đề bài yêu cầu tìm hiểu, phân tích tâm trạng của con hổ trong bài thơ Nhớ rừng của tác giả Thế Lữ.

Khi cô vừa giờ xấp bài vừa tuyên bố thằng Lâm không hiểu nhiều điều quan trọng về lịch sử, cả lớp ngơ ngác nhìn nhau, chẳng hiểu cô định nói gì.

Cô Nga dạy môn sử. Cô Trinh chỉ dạy môn văn. Và bài làm cô sẽ phát ra hôm nay là bài tập làm văn chứ có phải bài kiểm tra sử đâu.

Nhiều đứa đoán non đoán già một hồi chẳng ra, liền ngoảnh cổ nhìn Lâm nhưng thấy thằng này mặt mày chả biểu lộ cảm xúc gì, lại ngược lên nhìn cô, chờ đợi.

Cô Trinh dường như muốn kéo dài sự hồi hộp cho học trò hơn nữa. Cô kêu lớp trưởng Xuyên Chi lên, đưa xấp bài cho nó phát ra. Riêng bài làm của Lâm thì cô giữ lại.

Thấy đứa nào cũng có bài làm trong tay, chỉ riêng mình chờ hoài không thấy, Lâm cứ nhấp nha nhấp nhồm, mắt dán chặt vào xấp giấy ngày một voi trên tay Xuyên Chi.

Đến khi nhỏ Xuyên Chi phát xong bài tập làm văn cuối cùng, Lâm không nhận được, liền gọi giật:

- Xuyên Chi! Bài của tôi đâu?

Nhỏ Xuyên Chi chỉ tay lên bàn cô giáo:

- Bài của bạn ở trên kia kìa!

Lâm thấp thỏm nhìn theo tay chỉ của Xuyên Chi. Đúng lúc đó, cô Trinh cầm bài văn trước mặt lên, hắng giọng:

- Bây giờ các em yên lặng nghe cô đọc bài làm của bạn Lâm...

Đang ồn ào hỏi đáp nhau, nghe cô nói vậy, cả lớp lập tức im phăng phắc. Đứa nào đứa nấy nín thở nhìn chăm chăm vào tờ giấy trên tay cô, mặt mày háo hức hết như khán giả đang chờ sân khấu kéo màn vậy.

Bài văn của Lâm đoạn đầu không có gì đáng nói, cũng tương tự bài làm của những đứa khác.

Nhưng đến đoạn sau đây thì cô Trinh nhấn mạnh từng chữ: “Nhìn cảnh vật chung quanh, hồ nhớ lại thời quá khứ oanh liệt, thời “tung hoành hống hách những ngày xưa”, cũng giống như những lúc em cùng ba mẹ ra ngồi chơi bên bến Bạch Đằng, nhìn sóng nước bành bồng bồng nhớ lại ngày xưa Trần Hưng Đạo đã oanh liệt đánh đắm tàu giặc nơi đây...”.

Đọc đến đây, cô Trinh ngừng lại và ngược mắt nhìn khắp lớp, hỏi:

- Bạn Lâm viết như vậy có chính xác không, các em?

Nhỏ Hiền Hòa nhanh miệng:

- Thưa cô, không ạ!

- Thế bạn Lâm đã viết sai chỗ nào?

- Thưa cô, bến Bạch Đằng ở thành phố Hồ Chí Minh không phải là nơi Trần Hưng Đạo đánh nhau với quân Nguyên Mông ạ!

Cô Trinh chưa kịp nói gì, Lâm đã quay sang nhỏ Hiền Hòa, ngoác miệng cười:

- Ai bảo bạn là không phải? Bộ bạn không thấy bên cạnh bến Bạch Đằng còn có bến Chương Dương và bến Hàm Tử nữa sao? Trong sách sử có viết rõ ràng mà còn cãi bướng!

Trong khi nhỏ Hiền Hòa đang ngó ra trước những “dẫn chứng hùng hồn” của Lâm thì Minh Vương hăm hở giơ tay:

- Thưa cô, bạn Lâm nói không đúng ạ! Bến Bạch Đằng, bến Chương Dương và bến Hàm Tử là tên đường chứ không phải tên sông ạ!

Lâm còn đang ngơ ngác trước sự “tấn công” đột ngột của Minh Vương thì cô Trinh đã gật đầu:

- Minh Vương nói đúng! Con sông mà gia đình em Lâm thường ra ngồi trên bờ hóng mát là sông Sài Gòn chứ không phải sông Bạch Đằng...

Thấy cô giáo bênh vực hai đứa kia, Lâm tức tối cãi:

- Thế tại sao lại có tượng Trần Hưng Đạo đứng trên bờ chỉ tay xuống sông hờ cô?

Cô Trinh mỉm cười:

- Việc dựng tượng các danh nhân lịch sử ở nơi này nơi khác để kỷ niệm có phải là chuyện lạ đâu em! Ở Ngã sáu Sài Gòn có tượng Thánh Gióng, ở Ngã sáu Chợ Lớn có tượng An Dương Vương, như vậy đâu có nghĩa làng Gióng hoặc huyện Phong Khê thuộc thành phố Hồ Chí Minh!

Nghe cô Trinh giải thích một hồi, Lâm nghe lòng dịu lại. Nó định hỏi cô thế sông Bạch Đằng nằm ở đâu thì thằng Dưỡng đã nhanh nhẩu:

- Thế sông Bạch Đằng chính là sông Hồng, phải không cô?

- Sông Bạch Đằng nằm ở miền Bắc nước ta nhưng không phải là sông Hồng! - Cô Trinh khẽ lắc đầu - Sông Bạch Đằng thuộc tỉnh Hải Dương cũ, dài hơn hai mươi ki-lô-mét, trước đây còn có tên là sông Vân Cù hay sông Rừng. Chính tại dòng sông này, năm 938 Ngô Quyền đã dùng cọc lim vót nhọn bí mật cắm xuống sông để đánh quân Nam Hán, năm 981 Lê Hoàn đánh thắng quân Tống và năm 1288 Trần Hưng Đạo lại dùng chiến thuật này để đánh thắng quân Nguyên Mông...

Cô Trinh vừa nói xong, nhỏ Hiền Hòa liền quay xuống nhìn Lâm:

- Thấy chưa! Bây giờ thì biết ai cãi bướng rồi nhé!

Vẻ mặt vênh váo của nhỏ Hiền Hòa làm Lâm tức điên. Nó cong môi “xì” một tiếng:

- Hừ, làm như giỏi lắm đấy!

Nhỏ Hiền Hòa nhất quyết không chịu hiền hòa. Lâm vừa nói dứt, nó “độp” lại ngay:

- Chứ gì nữa! Ít ra tôi cũng giỏi hơn người nào cứ định nhin Trần Hưng Đạo đánh đắm tàu giặc trên sông Sài Gòn!

Cú “phản kích” độc địa của nhỏ Hiền Hòa kéo theo những tiếng cười hí hí khiến Lâm tức muốn nảy đom đóm mắt. Nó chỉ tay vào nhỏ Hiền Hòa, mặt mày đỏ gay:

- Bạn giỏi sao hôm trước cô Nga bảo bạn kể tên các nữ tướng của nước ta, bạn kể ra một lèo tới... bốn bà Trưng lận!

Đòn trả đũa của Lâm còn “nặng ký” hơn đòn của “đối phương” gấp bội. Tới phiên nhỏ Hiền Hòa đứng chết trân giữa những tràng cười ngặt nghẽo vang lên từ các dãy bàn.

Chả là hôm trước trong giờ sử, cô Nga kêu nhỏ Hiền Hòa kể tên năm nữ tướng của Việt Nam, nó chỉ kể được Bà Triệu, Hai Bà Trưng và Bà Lê Chân rồi tắc tị.

Lắp bắp mãi, nó mới kể thêm được “nữ tướng” My Châu khiến cô Nga tròn xoe mắt:

- My Châu là ai thế?

- Dạ, là vợ của Trọng Thủy, thưa cô!

Cô Nga cố nén cười:

- My Châu không phải là nữ tướng!

Nhỏ Hiền Hòa nhú mày một hồi, lại đáp:

- Thưa cô, đó là nữ tướng My Nương ạ!

Lần thứ hai cô Nga tròn mắt:

- My Nương nào thế em?

- Dạ, My Nương là con vua Hùng Vương, người mà Sơn Tinh Thủy Tinh đi hỏi làm vợ đó cô!

- Nhưng ai bảo em My Nương là nữ tướng?

Nhỏ Hiền Hòa bối rối:

- Dạ, không ai bảo cả ạ! Em chỉ đoán thế thôi!

- Em đừng có đoán bừa! - Cô Nga tặc lưỡi - Nữ tướng phải là người có

công đánh giặc kia!

- A, có công đánh giặc hả cô! - Nhỏ Hiền Hòa chột reo lên - Vậy thì em nhớ ra rồi! Đó là Trưng Trắc và Trưng Nhị ạ!

Cô Nga cau mày:

- Nhưng khi nãy em đã kể tên hai nữ tướng này rồi kia mà!

- Đâu có, cô! - Nhỏ Hiền Hòa ngạc nhiên một cách thành thật - Khi nãy em mới chỉ kể có Bà Triệu, Bà Lê Chân và Hai Bà Trưng thôi!

Khi nhỏ Hiền Hòa nói tới đây, không chỉ cô Nga mà nhiều đứa trong lớp cũng đã muốn cười lắm rồi. Nhưng thấy cô Nga vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị, không đứa nào dám hé môi.

Cô Nga làm nghiêm cũng chẳng phải dễ dàng gì. Phải vất vả lắm cô mới giữ được giọng nói bình thường:

- Thế theo em, Hai Bà Trưng và Trưng Trắc, Trưng Nhị khác nhau như thế nào?

Tới lúc này, thấy lớp học bỗng dưng xôn xao, lại nghe cô giáo hỏi vặn, nhỏ Hiền Hòa đã cảm thấy chột dạ lắm rồi. Nhưng đã lỡ phóng lao, nó đành phải nhắm mắt theo lao:

- Thừa cô, khác nhau ở chỗ Trưng Trắc và Trưng Nhị đánh nhau với quân Tô Định, còn Hai Bà Trưng đánh nhau với quân Mã Viện ạ!

Nhỏ Hiền Hòa vừa dứt câu, chung quanh liền nổ ra những tràng cười sặc sụa. Đám học trò bấm bụng nén cười nãy giờ không còn kềm chế được nữa, cả mấy chục cái miệng thi nhau “hi hi, ha ha, hê hê” đủ giọng khiến nhỏ Hiền Hòa chết điếng, mặt mày xám ngoét như phải chàm.

Bây giờ nhớ lại câu trả lời hôm nọ, nhỏ Hiền Hòa còn cảm thấy người nóng bừng như hơ lửa. Vậy mà lúc nãy nó quên khuấy mất chuyện đó. Lúc nãy nghe thằng Lâm oang oang bảo mình cãi bướng, nhỏ Hiền Hòa điên tiết vặc lại, không ngờ thằng Lâm lại lôi chuyện “bốn bà Trưng” ra cà khịa lại nó.

Cô Trinh dĩ nhiên không hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Thấy cả lớp cười nghiêng cười ngửa, cô gõ tay xuống bàn:

- Các em giữ trật tự nào! Chuyện gì mà cười cợt om sòm thế?

Lâm mau mắn:

- Thưa cô, chuyện “bốn bà Trung” ạ!

- “Bốn bà Trung” là chuyện gì?

Lâm không bỏ lỡ cơ hội kể tội “kẻ thù”. Nó bô bô thuật lại câu chuyện chết cười bữa trước.

Cả lớp lại một phen ôm bụng. Nhỏ Hiền Hòa lại một phen muốn chui xuống gầm bàn. Còn cô Trinh thì lắc đầu, chép miệng:

- Các em học sử như vậy thì nguy quá!

Nghe cô than thở, Hải quẩn vọt miệng phân trần:

- Nhưng môn sử khó nhớ lắm, cô ơi!

Cô Trinh nhú mày:

- Vậy tại sao các em vẫn làm bài được?

Ba, bốn cái miệng tranh nhau đáp:

- Chúng em chỉ nhớ lúc làm bài thôi ạ! Thi xong, chúng em quên tuốt hết cô ơi!

Thằng Tần nêu thắc mắc:

- Với lại những điều cô nói đâu có trong bài học hờ cô!

- Điều gì không có trong bài học?

- Những điều cô kể về sông Bạch Đằng ấy! Trong sách đâu có bảo sông Bạch Đằng dài bao nhiêu mét, cũng đâu có nói trước đây nó có tên gọi là gì!

Thấy thằng Tần “lập luận” vững chắc, mấy đứa kia lại nhao nhao hòa theo:

- Đúng rồi đó cô! Trong bài học đâu thấy nói những chuyện đó!

Bị học trò “tấn công” tới tấp, cô Trinh vẫn điềm tĩnh. Cô vẫy tay ra hiệu

cho học trò ngồi xuống rồi chậm rãi nói:

- Tất nhiên môn sử trong nhà trường không thể nói đầy đủ hết mọi thứ! Nhưng chẳng lẽ các em không có cách nào tự tìm hiểu thêm về lịch sử nước nhà?

- Khó lắm cô ơi! - Thăng Lâm bép xép lại ngựa miệng - Bây giờ các trung tâm chỉ dạy toán, lý hóa, ngoại ngữ và vi tính không hà! Chẳng ở đâu mở lớp dạy thêm môn sử cả!

Cô Trinh trang nghiêm:

- Các em có thể trau dồi kiến thức lịch sử qua sách báo! Bất cứ quốc gia nào cũng có quá trình dựng nước và giữ nước của mình. Mỗi sự kiện lịch sử, mỗi anh hùng hoặc mỗi danh nhân bao giờ cũng là niềm tự hào của một dân tộc nên luôn luôn được ghi chép lại và lưu truyền qua nhiều thế hệ! - Cô Trinh ngừng một chút rồi thông thả tiếp - Nếu không hiểu biết về lịch sử, các em sẽ không biết rằng bên cạnh những anh hùng chống ngoại xâm lòng lẫy như Ngô Quyền, Trần Hưng Đạo, Nguyễn Huệ, từ xưa nước ta đã có nhà bác học Lê Quý Đôn, các nhà toán học Lương Thế Vinh, Vũ Hữu, các nhà y học Tuệ Tĩnh, Hải Thượng Lãn Ông...

Thăng Dưỡng ngạc nhiên bật hỏi:

- Ủa, Hải Thượng Lãn Ông là người nước mình hả cô? Vậy mà trước nay em cứ tưởng ông là người Trung Quốc!

Cô Trinh mỉm cười:

- Hải Thượng Lãn Ông tên thật là Lê Hữu Trác, được xem là ông tổ nghề y của nước ta!

Rồi trước ánh mắt ngẩn ngơ của học trò, cô Trinh gật gù hỏi:

- Mấy hôm nay các em xem phim Người tình của Tần Thủy Hoàng trên ti-vi, vậy các em có biết nước ta từng có một nhân vật sang ở nước Tần, làm quan tới chức Tư lệ Hiệu úy, được Tần Thủy Hoàng rất tin dùng, sai ông đem quân ra trấn giữ ở đất Lâm Thao để trấn áp giặc Hung Nô hay không?

Nghe vậy, đám học trò nôn nao hỏi:

- Ai vậy cô?

- Có thật không cô?

Cô Trinh không trả lời, mà mỉm cười nói tiếp:

- Giặc Hung Nô khiếp uy ông, không dám động binh. Đến khi ông già từ nước Tần trở về Việt Nam, thấy vắng bóng ông, Hung Nô liền đem quân sang quấy nhiễu. Dẹp mãi không được, Tần Thủy Hoàng phải sai đúc tượng ông bằng đồng đặt ở cửa thành Tư Mã, đất Hàm Dương. Tượng rất to lớn, làm rỗng bên trong, chân tay đầu cổ có thể cử động được. Mỗi khi có người đến viếng, binh lính chui vào bên trong điều khiển máy móc cho tượng cử động. Giặc Hung Nô thấy vậy, tưởng ông vẫn còn, liền rút quân về...

Đám học trò lại nhấp nha nhấp nhồm:

- Ông nào oai vậy cô?

Thằng Lâm láu táu:

- Ông giỏi võ hơn Triển Chiêu không cô?

- Các em giữ yên lặng để cô kể cho nghe!

Chưa bao giờ lớp học ngoan ngoãn đến thế. Cô Trinh vừa nói xong, cả mấy chục cánh tay khoanh để trên bàn, mấy chục cái miệng ngậm tăm và mấy chục cặp mắt hướng về phía cô giáo, háo hức chờ đợi...

Ở trên bục giảng, cô Trinh quên phắt mình là cô giáo dạy văn. Cô quên phắt hôm nay mình còn phải sửa bài tập cho học trò. Cô nhìn các em, bồi hồi nhớ lại mình lúc còn bé. Cô nhớ lúc đó những câu chuyện của người thầy dạy sử đã khiến cô sung sướng và tự hào như thế nào. Cô nhớ câu chuyện về Lý Ông Trọng, người được sắc phong là Hiệu úy Uy mãnh Anh liệt Phụ tìn Đại vương, lúc đó đã khiến cô xúc động đến gần ngơ ra sao.

Bây giờ, nhìn vẻ mặt hăm hở và ánh mắt long lanh xao xuyến của học trò, cô tưởng như nhìn thấy hình bóng của tuổi thơ mình trong đó. Và cô dịu dàng kể:

- Ngày xưa, ở huyện Từ Liêm có một chàng trai họ Lý, húy là Ông Trọng, mình cao hai trượng ba thước, khí chất cương nghị và mạnh mẽ

khác thường...

CHƯƠNG 4/10

Gửi xe đạp cho bà bán thuốc lá ở chân cầu thang, hai đứa phóng vù lên những bậc cấp.

- Công Tôn tiên sinh có nhà không? - Quý ròm vừa tới trước cửa lưới đã kêu ối ối.

Thằng Tùng chạy ra:

- Anh tìm chị Hạnh hả?

Quý ròm hừ mũi:

- Thằng này hỏi lạ! Bản phủ không tìm Công Tôn tiên sinh thì tìm ai!

Nhìn bộ tịch của Quý ròm, Tùng toét miệng cười:

- Anh mà là Bao đại nhân? Bao đại nhân to lớn, oai vệ chứ đâu có còm nhom như anh!

Mặt Quý ròm sa sầm:

- Ý nhà ngươi muốn bảo bản phủ là Bao... tiểu nhân chắc?

Thấy Quý ròm mặt mày đặng đặng sát khí, không biết ông anh thật hay đùa, Tùng rút cổ:

- Em đâu có ý nói thế!

Rồi nó chỉ tay sang Tiểu Long, đánh trống lảng:

- Còn đây chắc là Nam Hiệp Triển Chiêu!

Quý ròm lắc đầu:

- Bậy! Ta cho Nam Hiệp Triển Chiêu... nghỉ hưu rồi! Còn đây là Bắc Hiệp Lý Ông Trọng!

Cái tên Lý Ông Trọng lạ hoắc làm Tùng ngo ngác. Nó chớp mắt:

- Ý anh muốn nói đến... Lý Tự Trọng?

- Lại bây nữa! - Quý ròm nhún vai - Lý Ông Trọng là... ông tổ mấy trăm đời của Lý Tự Trọng cơ đấy! Lý Tự Trọng là anh hùng đánh Pháp, còn Lý Ông Trọng là anh hùng đánh Hung Nô!

Tùng vẫn không hiểu “ông tổ mấy trăm đời của Lý Tự Trọng” là cái ông như thế nào và giặc Hung Nô là thứ giặc ra sao, mặt cứ đực ra.

- Có gì mà nhìn ngây tao như thế! - Quý ròm phẩy tay, nghiêm giọng - Là người Việt Nam phải tìm đọc lịch sử Việt Nam! Mày không chịu trau dồi kiến thức về lịch sử nước nhà thì biết đến Lý Ông Trọng thế quái nào được!

Quý ròm nói hết giọng cô Trinh. Thằng Tùng không biết ông anh ròm của mình vừa bị cô giáo trách y như thế nên mặt mày bẽn lễn, bụng tự trách thầm cái tội dốt sử của mình.

Chỉ có Tiểu Long là tủm tủm cười. Nhưng sợ Tùng nghi ngờ, nó kín đáo quay mặt đi chỗ khác để thằng oắt khỏi phát hiện.

Trong khi Tùng đang bối rối trước lời “giáo huấn” sâu sắc của Quý ròm thì nhỏ Hạnh bước ra:

- A, Quý và Long đi đâu đây?

- Kẻ hèn này đi cầu kiến tiên sinh chứ còn đi đâu nữa! - Quý ròm lách qua khung cửa vừa mở, giọng hờn dỗi - Công Tôn tiên sinh lúc này được... Hoàng thượng cất nhắc, đâu có thềm nhìn nhỏi gì đến Triển hộ vệ và Bao hắc tử này nữa!

- Lý hộ vệ chứ? - Thằng Tùng ngửa miệng nhắc.

- À quên! Lý hộ vệ!

Nhỏ Hạnh ngo ngác:

- Lý hộ vệ là ai?

Quý ròm chưa kịp đáp, thằng Tùng đã chỉ tay vào Tiểu Long, nhanh nhẩu:

- Anh Quý, à quên, Bao đại nhân bảo đây là Bắc Hiệp Lý Ông Trọng!

Còn Nam Hiệp Triển Chiêu, Bao đại nhân đuổi việc rồi!

- Cho nghỉ hưu chứ không phải đuổi việc! - Quý ròm dính chính.

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Chà, Quý thuộc sử ghê nhỉ!

- Hạnh đừng có chọc quê tôi! - Quý ròm thở dài, nó chẳng buồn làm Phủ doãn phủ Khai Phong nữa - Nếu thuộc sử, tôi và Tiểu Long chả đội nắng đến tìm Hạnh trưa trưa trưa trệt như thế này làm gì!

Lời than vãn của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh áy náy tợn. Nó thu ngay nụ cười lại. Trong một thoáng, nó có cảm giác nó đang bỏ rơi bạn bè trong cơn... hoạn nạn.

Chả là sau khi bất ngờ phát hiện ra sự hiểu biết kém cỏi của học trò về lịch sử nước nhà, đặc biệt là những hiểu biết “kinh dị” kiểu như Trần Hưng Đạo đánh nhau với quân Nguyên Mông chỗ Khách sạn nổi trên sông Sài Gòn hay Hai Bà Trưng và Trưng Trắc, Trưng Nhị là những nhân vật hoàn toàn khác nhau, cô Trinh liền tức tốc tìm gặp cô Nga. Và hai cô giáo đã bàn với nhau sẽ tổ chức cuộc thi hoạt cảnh lịch sử giữa các tổ học tập của lớp 8A4 vào giờ sinh hoạt chủ nhiệm đầu tuần tới.

Lớp 8A4 có năm tổ học tập. Mỗi tổ sẽ tự tìm hiểu, nghiên cứu sách báo và rút ra từ trong kho tàng lịch sử nước nhà một mẫu chuyện tâm đắc nhất để dựng thành hoạt cảnh.

Mỗi hoạt cảnh sẽ diễn ra khoảng mười phút, và đặc biệt những hoạt cảnh này sẽ là những hoạt cảnh không lời, gần giống như kịch câm vậy. Khi một tổ diễn, các tổ khác chỉ nhìn vào hành động, cử chỉ của các nhân vật trên “sân khấu” để đoán ra đó là sự kiện lịch sử gì.

Khi cô Trinh công bố điều lệ cuộc thi, trừ tổ 4 của nhỏ Hạnh, các tổ còn lại mặt mày đưa nào đưa nấy đều nhăn như bị.

Đỗ Lễ ngửa mặt nhìn trần nhà, cảm khái than:

- Phen này tổ mình “xuống hố” rồi! Sông Bạch Đằng ở ngoài Bắc mà thằng Lâm còn dám đòi tuốt vô Sài Gòn thì còn thi với thổ thổ quái nào được hờ trời!

Đỗ Lễ ngồi bàn chót dãy bên phải, thằng Lâm ngồi bàn chót dãy bên

trái, xưa nay ít đụng nhau, nhưng trong lãnh vực học tập, cả hai đứa đều là thành viên của tổ 5 dưới quyền của lớp phó trật tự kiêm tổ trưởng Minh Vương.

Đang lo phát sốt trước qui định cô Trinh vừa ban ra, chưa biết làm thế nào đã nghe Đỗ Lễ lên tiếng móc ngoéo, Lâm nghiêng răng ken két. Nó trừng mắt nhìn qua chỗ Đỗ Lễ:

- Nếu mày sợ “đề lỗ” thì xin chuyển qua tổ khác! Hừ, dốt đặc cán mai mà bày đặt ta đây!

- Thôi, thôi, đừng cãi nhau nữa! - Tổ trưởng Minh Vương nhăn nhó giảng hòa - Tụi mày cùng tổ mà chẳng đoàn kết gì hết!

Nhưng không chỉ tổ 5 mới “lục đục nội bộ”. Ở tổ 1, thằng Quang quay lại bàn sau nhìn nhỏ Hiền Hòa, cười hì hì:

- Ở quận Một có đường Trần Hưng Đạo A, ở quận Năm có đường Trần Hưng Đạo B, như vậy là ngoài bốn bà Trưng, trong lịch sử còn có hai ông Trần Hưng Đạo nữa đấy nhé!

Trong khi nhỏ Hiền Hòa gục đầu ầm ỨC thì tổ trưởng Tần nóng tiết đập bàn:

- Mày có quay lên không, thằng sút môi!

Quang sợ uy tổ trưởng, hấp tấp quay lên. Nhưng trước khi ngoảnh mặt, nó còn cố trề môi:

- Sút môi đâu mà sút môi! Có mày chúa ghê thì có!

Quang năm ngoái đã đi giải phẫu vá lại chiếc môi, nhưng tụi bạn khi nổi khùng lên vẫn gọi nó là “Quang sút”. Còn Tần trước đây bị ghê đến phải cạo trọc đầu. Nhưng đó là chuyện cũ. Bây giờ Tần đã hết ghê, tóc tai đã nghiêm chỉnh đầu ra đó. Nhưng nghe Tần lời chuyện năm xưa năm xưa ra nhạo mình, Quang tức mình đem “quá khứ ghê” của tổ trưởng ra cà khịa lại.

Tần tính đập bàn thêm cái nữa nhưng nhớ đến cuộc thi sắp tới, nó đành bấm bụng làm thinh. Trước một cuộc thi quan trọng như vậy, Tần chẳng muốn gây gổ lôi thôi. Nếu không đoàn kết, tổ nó e sẽ cầm đèn lái mất. Nó đánh mắt sang chỗ bọn Quý ròm ngồi, bụng xuýt xoa ghen tị “Phen

này chắc tổ 4 sẽ ẵm hết giải thưởng!”.

Mấy đứa tổ khác cũng nhìn tổ 4 với ánh mắt ghen tị y hệt Tần. Và cũng nghĩ y hệt Tần: “Tổ 4 đúng nhất là cái chắc!”.

Tổ 4 gồm cả thầy sáu đứa. Bàn sau có nhỏ Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long. Bàn trước ngoài Kim Em, còn nhỏ Hiền Hoa và thằng Cung.

Cung học lực trung bình, chỉ được mỗi tài vẽ. Thầy Quảng dạy địa lý và cô Hạ Huệ dạy sinh vật lần nào kiểm tra tập cũng tấm tắc khen các hình vẽ nắn nót và sạch sẽ của nó. Nhờ các hình vẽ đó mà hôm nào nó xui xẻo trả bài vấp vấp, thầy Quảng và cô Hạ Huệ cũng không nỡ cho nó điểm kém. Quý ròm ít chịu khen ai, cũng phải công nhận Cung vẽ đẹp. Quý ròm bảo Cung có hoa tay. Và Cung sống sót qua những cuộc kiểm tra bất ngờ của thầy Quảng và cô Hạ Huệ chính nhờ cái hoa tay đó.

Nhỏ Hiền Hoa học hành không khá hơn Cung, lại chả có tài vẽ. Nhưng nhỏ Hiền Hoa nổi tiếng hơn. Bởi vì hồi đầu năm học, lúc nó mới chuyển về trường Tự Do, hễ thầy cô kêu tên nó thì nhỏ Hiền Hòa đứng dậy, còn kêu tên nhỏ Hiền Hòa thì nó lại... đứng lên. Suốt cả tháng trời, hai cái tên Hiền Hòa Hiền Hoa lộn xộn này đem lại cơ man những trận cười cho cả lớp. Các thầy cô thì cười dờ mếu dờ. Hai đứa “trong cuộc” cũng chẳng hơn gì. Những lúc đó, nhỏ Hiền Hoa và nhỏ Hiền Hòa đứng chết trân, mặt mày nóng như đang hơ lửa.

Nhưng đó là chuyện cũ, chuyện lúc mới nhập học. Còn bây giờ thì cùng với thằng Cung và nhỏ Kim Em, nhỏ Hiền Hoa đang quay đầu ra bàn sau, cười toe toét:

- Cô Trinh và cô Nga cho thi kiểu này, tổ mình có bạn Hạnh, khỏi lo nhé!

- Còn phải nói! - Quý ròm nheo mắt - Gì chứ hoạt cảnh lịch sử, “nhà thông thái” của chúng ta nhắm mắt cũng có thể nói trúng phóc!

Nhưng sự hào hứng quá mức của tổ 4 lập tức bị cô Trinh làm cho tắt ngấm. Cô nói:

- Các em nhớ chuẩn bị kỹ lưỡng nhé! Riêng em Hạnh sẽ không tham gia cuộc thi này!

Cả tổ 4 tái mặt:

- Sao thế cô?

Cô Trinh thản nhiên:

- Cô và cô Nga sẽ mời em Hạnh vào ban giám khảo!

Lời phán của cô Trinh khiến tổ 4 choáng váng. Quý ròm nghe như có ai gõ búa vào đầu. Nó lấp bấp:

- Vào... ban giám khảo ư? Vào đó... làm gì?

Trái với vẻ thất thần của các thành viên tổ 4, các tổ khác mừng rỡ nhao nhao:

- Đúng rồi đó cô!

- Bạn Hạnh thuộc cả mấy bộ từ điển, tụi em làm sao thi cho lại hờ cô!

Những nét mặt ủ dột của các thành viên tổ 4 khiến cô Trinh động lòng. Cô tặc lưỡi nói thêm:

- Em Hạnh chỉ không tham gia cuộc thi thôi! Còn khi tổ 4 chuẩn bị, Hạnh vẫn có quyền góp ý!

Sự “khoan hồng” vào phút chót của cô Trinh chẳng khiến năm thành viên còn lại của tổ 4 phấn khởi tẹo nào. Quý ròm liếc Tiểu Long, cầu nhàu:

- Quan trọng là lúc giải đáp chứ góp ý chuẩn bị thì ăn thua gì!

Tiểu Long khịt mũi:

- Góp ý cũng cần thiết chứ mà!

- Cần thiết cái khỉ khô! - Quý ròm nổi cáu - Chả cần đến nhỏ Hạnh, tao cũng thừa sức tìm ra cả khối chuyện trong sách!

Nói thì hung hăng như vậy nhưng đến trưa, khi Tiểu Long lò dò đạp xe đến nhà hỏi “Mày tìm ra mẫu chuyện nào hay hay chưa?” thì Quý ròm lại ngần tò te:

- Chưa! Hay mình lại nhà nhỏ Hạnh hỏi nó thử xem!

CHƯƠNG 5/10

Nhỏ Hạnh “góp ý chuẩn bị” cho tổ 4 cả thầy năm mẫu chuyện. Quý ròm và Tiểu Long ngồi đồng tai nghe say sưa.

Cả năm mẫu chuyện, mẫu nào cũng làm hai đứa tròn xoe mắt. Suốt ngày chúi mũi vào đồng lộ cổ cao cổ thấp, “thần đồng toán” mù tịt về lịch sử đã đành. Nhưng ngay cả “Song phi cước” Tiểu Long, diễn viên võ thuật thượng thặng của nền điện ảnh tương lai cũng ngó người ra khi phát giác trong lịch sử nước nhà không chỉ có “Bắc Hiệp” Lý Ông Trọng oai trấn Hung Nô mà còn có cả Lê Văn Khôi tay không đánh cộc, uy dũng không thua gì anh hùng Lương Sơn Bạc Võ Tòng, có Lê Như Hồ ăn mạnh như rồng, chén tì tì một lúc gần hai con heo và ba mươi lon gạo, có Lê Phụng Hiểu làng Cổ Bi tay không nhổ cây, búng phăng cả gốc lẫn rễ, một mình đánh nhau với cả làng Đàm Xá, có Nguyễn Biểu đơn thân vào đồn giặc ung dung ngồi ăn tiệc đầu người không hề run sợ, có Phạm Ngũ Lão ngồi bệt giữa đường mãi lo việc nước, bị giáo đâm thủng đùi máu chảy ròng ròng vẫn không hay...

Những mẫu chuyện này, có chuyện Tiểu Long và Quý ròm đã biết, có chuyện chúng chưa từng nghe. Nhưng ngay cả những chuyện đã đọc qua, chúng cũng chỉ nhớ mang máng, bây giờ nghe nhỏ Hạnh thuật lại chi tiết, rành mạch, có lớp có lang, hai đứa cảm thấy những nhân vật phi thường kia như đang hiện ra mồn một trước mắt.

Tiểu Long nghe máu chảy rần rật trong người. Nó bóp chặt nắm đấm:

- Nước mình sao lắm người tài thế!

Quý ròm không chịu thua. Nó ưỡn bộ ngực ròm:

- Dân tộc Việt Nam là dân tộc anh hùng mà lại! Nếu không làm sao cha ông ta đánh thắng được một lô một lốc những giặc Ân, giặc Nam Hán, giặc Tống, giặc Nguyên Mông, giặc Minh, giặc...

- Thôi, thôi, đủ rồi! - Tiểu Long cắt ngang lời bạn - Mới xem sách từ trưa đến giờ mà đã nhớ được chừng ấy là giỏi rồi, khỏi kể nữa!

Thằng mập làm Quý ròm cụt hứng quá xá. Nó nhăn mặt trách móc:

- Ta đang “yêu nước” mà mày cà khía!

- Cà khía gì đâu! - Tiểu Long phân bua - Tại vì tao đang lo...

- Lo gì?

- Lo không biết phải chọn chuyện nào để dựng hoạt cảnh! Chuyện nào tao cũng thích!

Tiểu Long lo đúng ghê! Bởi Quý ròm cũng vậy. Nó cũng phân vân tợn. Nó chả biết nên chọn chuyện nào trong năm mẩu chuyện nhỏ Hạnh vừa kể.

Trầm ngâm một hồi, nó nói:

- Theo tao, tổ mình nên chọn chuyện Nguyễn Biểu hoặc chuyện Phạm Ngũ Lão!

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Tao thích chuyện Lê Văn Khôi hoặc Lê Phụng Hiếu hơn!

Quý ròm nguýt bạn:

- Để mày có dịp trở tài đâm đá chứ gì!

Bị Quý ròm nói trúng ngay tim đen, Tiểu Long lỏn lén ngó lơ chỗ khác:

- Đâu phải vậy!

Thấy thằng mập mắc cỡ, Quý ròm không nỡ trêu tiếp. Nó nghiêm nghị:

- Chuyện Lê Văn Khôi và Lê Phụng Hiếu chỉ nói lên sức mạnh thể chất, còn chuyện Nguyễn Biểu và Phạm Ngũ Lão mới nói được hào khí và lòng yêu nước của người Việt Nam!

Phân tích của Quý ròm khiến Tiểu Long hơi xiêu xiêu. Và nhỏ Hạnh “bồi” thêm một câu làm nó xiêu hẳn. Nhỏ Hạnh nói:

- Quý nói đúng đấy! Hạnh cũng cho câu chuyện về Nguyễn Biểu và Phạm Ngũ Lão có ý nghĩa sâu sắc hơn!

Thế là rốt cuộc Nguyễn Biểu và Phạm Ngũ Lão được chọn.

Nhưng mỗi tổ chỉ được dựng một hoạt cảnh. Không thể vừa Nguyễn Biểu lại vừa Phạm Ngũ Lão được. Tiểu Long và Quý ròm ngó nhau:

- Sao mà?

Cả hai cái miệng cùng hỏi và cùng phá ra cười.

Nhỏ Hạnh không cười. Nó nói:

- Theo Hạnh, tổ mình nên chọn mẫu chuyện về Phạm Ngũ Lão!

Quý ròm khịt mũi:

- Tại sao?

Nhỏ Hạnh điềm điềm giải thích:

- Câu chuyện về lòng khí khái, can trường của Nguyễn Biểu đọc thì rất xúc động nhưng nếu dựng thành hoạt cảnh thì lại trông rất ghê! Nếu các bạn cho Nguyễn Biểu ngồi trên sân khấu ung dung cầm đuă gắp... con mắt bỏ vào miệng nhai thì chắc chắn sẽ có vài bạn nữ trong lớp ngất xỉu!

Lập luận xác đáng của nhỏ Hạnh khiến hai bạn nó ngần ngợ buột miệng:

- Ờ há!

Theo cô Trinh nói, nhỏ Hạnh sẽ không được tham gia cuộc thi vào đầu tuần tới với tư cách thành viên tổ 4. Nó chỉ được “góp ý” cho tổ của nó trong thời gian chuẩn bị thôi.

Nhưng lời góp ý nhỏ nhẹ của nó nặng cỡ mấy trăm ký. Quý ròm và Tiểu Long chỉ biết gật đầu lia lịa.

Chiều hôm sau, năm đũa còn lại trong tổ 4 tập trung tại khoảnh sân sau của nhà Tiểu Long để tập kịch, à quên, để dựng hoạt cảnh về tướng quân Phạm Ngũ Lão.

Nhỏ Kim Em, nhỏ Hiền Hoa và thằng Cung ngồi xúm xít trên chiếc băng dài. Quý ròm đứng đối diện, mặt mày trịnh trọng:

- Tổ chúng ta sẽ dựng hoạt cảnh về Phạm Ngũ Lão! Các bạn đều biết Phạm Ngũ Lão cả rồi chứ gì?

- Biết! - Cung láu táu - Đường Phạm Ngũ Lão chỗ chợ Thái Bình bây giờ người ta gọi là phố Tây! Toàn Tây ba lô ở không hà! Bữa nào tụi mình...

- Đẹp! - Quý ròm cau mày cắt ngang - Chả có bữa nào sất! Tao hỏi là hỏi về ông Phạm Ngũ Lão chứ không hỏi đường Phạm Ngũ Lão! Mày thích thì cứ tới đó một mình đi!

Bị Quý ròm nạt nộ, Cung sừng cò:

- Mày có phải là tổ trưởng đâu mà làm tàng ghê thế!

Quý ròm nổi điên:

- Nhỏ Hạnh nghỉ, tao thay không được sao? Nếu mày thích thì tao nhường cho mày đấy!

Hoạt cảnh chưa dừng mà chiến tranh đã lâm le nổ ra khiến nhỏ Kim Em và nhỏ Hiến Hoa nhăn như bị. Hai cái miệng cùng can gián:

- Thôi, Cung đừng cãi với Quý nữa! Quý thay Hạnh là đúng rồi!

Rồi quay sang Quý ròm, nhỏ Kim Em nháy mắt:

- Thôi, Quý nói tiếp đi!

Tiểu Long bưng khay nước từ trong nhà đi ra, thấy không khí có vẻ khác lạ, ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Có gì đâu! Chỉ đùa chơi thôi! - Nhỏ Hiến Hoa cười khò lấp.

Trong khi đó, Quý ròm phồng ngực cố hít một hơi dài cho “hạ hỏa” rồi mới tiếp tục:

- Có thể các bạn đã biết cả, nhưng trước khi bắt đầu phân vai cho từng người, tôi xin kể lại mẩu chuyện về Phạm Ngũ Lão thêm một lần nữa để các bạn hình dung về hoạt cảnh chúng ta sắp dàn dựng.

Nhưng Quý ròm chưa kể ngay. Theo thói quen “trình trọng” xưa nay, nó thò tay cầm ly nước Tiểu Long đưa, thông thả nhấp một ngụm rồi mới gật gù háng giọng:

- Phạm Ngũ Lão người làng Phù Ủng, mồ côi cha từ lúc lên năm, sống

với mẹ trong một túp lều tranh nghèo nàn. Thuở nhỏ ham đọc sách, ngâm thơ lại giỏi võ nghệ, có chí lớn. Lớn lên, gặp lúc nước nhà giặc giã, Phạm Ngũ Lão say sưa nghiên cứu binh thư trận pháp, chờ dịp tòng quân giết giặc lập công. Một hôm, Phạm Ngũ Lão ngồi đan sọt giữa đường, đầu óc loay hoay tính kế diệt giặc, mãi nghĩ đến nỗi Hưng Đạo vương thấy quân ngang qua ông vẫn không hay biết. Quân lính thấy một người ngồi trơ giữa đường không chịu đứng dậy liền xốc tới hò hét quát tháo. Phạm Ngũ Lão vẫn không nhúc nhích. Cho là ông buồng binh, quân lính lấy giáo đâm vào đùi ông, thế mà ông vẫn không hay. Đâm liên tiếp đến ba nhát, thấy đùi ông máu chảy ròng ròng mà sắc mặt ông vẫn thản nhiên, cặp mắt xa xăm như đang nghĩ ngợi tận đầu tận đầu, quân lính hoảng quá bèn quay lui bấm báo. Hưng Đạo vương nghe chuyện lấy làm lạ, bèn sai quân lính đưa mình tới gặp. Vương hỏi “Kẻ kia ở đâu, sao lại cản đường ta đi?”. Bấy giờ Phạm Ngũ Lão mới giật mình bừng tỉnh, ấp úng thưa “Thưa Đại vương, tôi mãi nghĩ kế dẹp giặc, không may sơ ý cản đường Đại vương, xin Đại vương tha tội!”. Hưng Đạo vương cho ông là người khác thường, liền ra lệnh đem thuốc dấp rịt vết thương và cho ông theo về kinh đô. Về sau trong cuộc kháng chiến chống Nguyên Mông, ông lập được nhiều công to, được phong các chức Đại tướng quân rồi Thượng tướng quân...

Quý ròm kể xong một hồi vẫn chẳng thấy đứa nào lên tiếng. Thăng Cung, nhỏ Kim Em và nhỏ Hiến Hoa còn mãi mơ màng đến hình ảnh hào hùng của vị tướng quân họ Phạm. Trước nay tụi nó đi qua đi lại trên đường Phạm Ngũ Lão bên hông chợ Thái Bình không biết bao nhiêu là lần nhưng tụi nó đâu có biết vị tướng quân này có một giai thoại đẹp đẽ và kiêu hùng đến thế.

Mãi một lúc, thăng Cung mới ngược nhìn Quý ròm, tặc tặc lưỡi:

- Ông này hay ghê hén mày?

- Ông nào?

- Thì cái ông mày vừa kể chứ ông nào! Ông Phạm Ngũ Lão để giáo đâm vào đùi ấy!

- Còn phải nói! - Quý ròm nhún vai, rồi nó kể công - Tao phải lục tìm cả buổi trong sách mới ra được câu chuyện này đấy!

Cung phục Quý ròm quá xá. Thăng ròm này hay thật! Mẩu chuyện nó

tìm cảm động ghê! Vậy mà khi này mình lại bảo nó không xứng làm tổ trưởng, thật bậy quá sức!

Trong khi Cung áy náy bao nhiêu thì Tiểu Long tức cười bấy nhiêu. Nó biết tổng Quý ròm chẳng “lục tìm cả buổi” gì sất. Quý ròm chỉ nghe nhỏ Hạnh kể. Và bây giờ nó huênh hoang kể lại.

Nhưng Tiểu Long không muốn làm bạn cụt hứng. Mặc Quý ròm ba hoa, nó chỉ tủm tủm cười.

Nhỏ Hiến Hoa bắt gặp cái nhếch mép kín đáo của Tiểu Long, tò mò hỏi:

- Bạn Tiểu Long cười gì thế?

Tiểu Long giật thót:

- Tôi có cười gì đâu!

- Có! Tôi thấy bạn cười nè!

- À, à! - Tiểu Long bối rối đáp bừa - Đó là tôi cười ông... Phạm Ngũ Lão!

Câu trả lời của Tiểu Long khiến cả nhỏ Kim Em cũng tròn xoe mắt:

- Ông Phạm Ngũ Lão có gì đáng cười đâu?

Thắc mắc của nhỏ Kim Em làm Tiểu Long giận điên, không phải giận nhỏ Kim Em mà giận chính nó. Chẳng thà làm thỉnh quách cho rồi, mình càng đáp lại càng thòi ra lăm câu bá láp, khổ ghê! Tiểu Long vừa làu bàu vừa tìm cách chống đỡ:

- Tôi cười chuyện ông ngồi giữa đường ấy mà! Ngồi đâu không ngồi, lại ra giữa đường ngồi đan sọt, nếu hồi đó cũng có cảnh sát giao thông như bây giờ, chắc ông bị điệu về bắt quá!

Nhỏ Kim Em “xì” một tiếng:

- Vậy mà cũng cười! Bạn ngộ ghê!

Nhỏ Hiến Hoa hòa theo:

- Ủ, mình cũng chẳng thấy có gì đáng cười cả!

Bị hai con nhỏ cùng tổ chê tối mày tối mặt, Tiểu Long ngượng nghịu

đưa tay quẹt mũi, ấp úng nói xuôi theo:

- Tôi cũng thế!

Nhỏ Hiên Hoa không hiểu:

- Cũng thế là sao?

Tiểu Long ngó lơ chỗ khác:

- Là khi nãy tôi thấy buồn cười nhưng bây giờ lại chẳng thấy đáng cười tẹo nào!

Cái lối đối đáp xụi lơ của Tiểu Long khiến nhỏ Hiên Hoa và nhỏ Kim Em che miệng cười khúc khích.

- Trật tự, trật tự nào! - Quý ròm lừ mắt nhìn Tiểu Long và hai cô bạn gái
- Các bạn cứ ồn ào như thế làm sao tôi phân vai được!

Tiểu Long mừng hóm trước sự can thiệp kịp thời của Quý ròm. Nó lập tức khôi phục vẻ nghiêm trang. Nhỏ Hiên Hoa và nhỏ Kim Em cũng lật đật xoay mình cố ngồi cho ngay ngắn.

Quý ròm khoa tay trong không khí:

- Bây giờ tổ mình sẽ dựng lại cảnh Phạm Ngũ Lão ngồi đàn sọt giữa đường và gặp Trần Hưng Đạo đi ngang.

Rồi đưa mắt sang Tiểu Long, Quý ròm nói tiếp:

- Tiểu Long to con, rất thích hợp với vai Phạm Ngũ Lão...

Thấy chung quanh không ai phản đối gì, Quý ròm hí hửng phân công tiếp:

- Còn tôi sẽ đóng vai Trần Hưng Đạo...

- Vì tôi nhỏ con!

Thằng Cung thành linh “đề” một câu khiến không khí trang nghiêm tức khắc bị phá vỡ. Cung vừa nói vừa cười hăng hắc. Tiểu Long, nhỏ Hiên Hoa và nhỏ Kim Em vừa bị Quý ròm nhắc nhở, đang cố làm nghiêm, trước tình cảnh này cũng không thể làm nghiêm được nữa. Ba đứa bụm miệng cười rung cả người. Tiểu Long vừa cười hí hí vừa thận trọng lùi

tuốt ra xa, sợ Quý ròm nổi cáu chơi trò “giận cá chém thớt”.

Quý ròm nổi cáu thật. Bị Cung kê nguyên một cái tủ to dùng như vại vào miệng, làm sao nó không cáu sullen cho được! Nhưng Quý ròm không “chém thớt”. Nó chỉ “giận cá chém... cá”. Nó nhìn Cung, mắt long sòng sọc:

- Chơi trò phá bình hả mày?

- Phá bình gì đâu! - Cung nhún vai - Tao chỉ nhận xét theo sự thật thôi!

- Sự thật cái đầu mày! - Giọng Quý ròm xẹt khói - Mày thù tao về chuyện đường Phạm Ngũ Lão có Tây ba lô lúc này nên tìm cách trả đũa chứ gì!

- Bậy! - Cung vẫn cứng cỏi - Đây là tao góp ý cho tổ thôi. Còm ròm như mày mà đóng vai Hưng Đạo đại vương chỉ tổ khiến tội bạn trong lớp cười méo miệng!

Biết thằng Cung kiếm có trả thù mình nhưng trước lý lẽ vững chắc của đối phương, Quý ròm đành nghẹn họng. Nó ngắc ngư một hồi rồi nhếch môi hỏi:

- Thế tao không đóng vai Trần Hưng Đạo thì mày đóng chắc? - Rồi không đợi Cung trả lời, nó hậm hực “xì” một tiếng - Mày cũng đâu có mập mạp hơn tao mấy tí!

Quý ròm nói đúng. Thằng Cung quả cũng không thể đóng vai Hưng Đạo đại vương được. Nhưng dường như Cung không màng đến vinh dự đó. Nó gật gù:

- Đúng! Tao cũng không thể đóng vai này được!

- Thế ai đóng? - Quý ròm ngẩn tò te - Tổ mình còn ai là con trai nữa đâu!

Cung chỉ tay vào nhỏ Kim Em:

- Kim Em sẽ đóng!

Ba, bốn cái miệng há hốc:

- Kim Em?

Còn nhỏ Kim Em thì giấy này:

- Không được đâu! Mình là con gái, làm sao đóng vai Trần Hưng Đạo được?

- Được! - Cung nhìn Kim Em, nheo mắt nói - Bạn là con gái nhưng so với các thành viên trong tổ, bạn chỉ nhỏ hơn Tiểu Long thôi! Chỉ cần đeo râu vào, bạn sẽ hóa thành một đại vương oai phong lẫm liệt ngay tức khắc!

- Ờ, phải rồi! - Nhỏ Hiền Hoa vỗ tay - Mình cũng từng xem gái giả trai trên sân khấu mấy lần rồi! Giống hệt à!

Quý ròm không ngờ sự thể lại xoay ra như vậy. Không tiện tranh giành với “nữ giới”, nó đành tặc lưỡi:

- Gái giả trai chẳng có gì là khó! Chỉ cần hóa trang thật khéo thôi!

CHƯƠNG 6/10

Tiểu Long đóng vai Phạm Ngũ Lão, nhỏ Kim Em đóng vai Trần Hưng Đạo, tổ 4 còn lại ba đứa là thằng Cung, nhỏ Hiến Hoa và Quý ròm.

Nhỏ Hiến Hoa hỏi:

- Thế Quý đóng vai gì?

- Tôi hả?

Quý ròm nhíu mày. Nhưng nghĩ ngợi một hồi nó thấy trong hoạt cảnh này chẳng còn vai nào đáng giá nữa, đành ủ rũ đáp:

- Tôi sẽ đóng vai lính hầu!

Nhỏ Hiến Hoa chớp mắt:

- Thế còn Hiến Hoa và Cung?

Quý ròm phẩy tay:

- Cũng lính hầu nốt!

Thằng Cung và nhỏ Hiến Hoa chẳng ham hố gì chuyện làm tướng quân. Nghe Quý ròm nói vậy, hai đứa vui vẻ đồng ý ngay.

Việc phân vai như vậy tưởng là xong. Không ngờ đến khi ráp vào dàn dựng, Quý ròm bỗng la hoảng:

- Bỏ xừ rồi!

- Gì thế?

Quý ròm dang hai tay:

- Chẳng lẽ để Hưng Đạo đại vương... đi bộ?

- Ờ há! - Nhỏ Hiến Hoa gục gặc đầu - Ai lại để Trần Hưng Đạo đi bộ ngang với lính hầu!

Cung nhếch môi:

- Không đi bộ thì đi gì?

Tiểu Long chớp mắt:

- Tướng soái thời xưa thường đi ngựa hoặc cỡi voi...

Tiểu Long nói chưa dứt câu, Cung đã hừ mũi cắt ngang:

- Mày nói toàn chuyện trên trời! Tụi mình kiếm đâu ra ngựa hoặc voi để đưa lên sân khấu?

- Không có ngựa và voi thật thì tụi mình sẽ làm ngựa và voi giả!

Quý ròm vung tay tuyên bố. Rồi nó nhìn Cung, nói luôn:

- Mày và Hiên Hoa khỏi làm lính hầu nữa. Một mình tao làm lính hầu đủ rồi. Tụi mày sẽ làm voi!

Nhỏ Hiên Hoa trố mắt:

- Làm voi là làm sao?

Quý ròm gật gù:

- Tôi sẽ lấy một tấm vải cắt thành hình con voi. Tôi sẽ làm cả vòi, tai và đuôi nữa, rồi bạn và Cung sẽ chui vào đó...

Mới nghe tới đó, nhỏ Hiên Hoa đã méo xệch miệng. Nó ngúng nguẩy:

- Hiên Hoa không chịu đâu! Hiên Hoa mà làm voi, Hưng Đạo vương Kim Em cỡi lên, Hiên Hoa sẽ xếp lếp như con tép mất!

Nỗi lo lắng của nhỏ Hiên Hoa khiến tụi bạn không nhịn được cười.

Riêng Quý ròm không cười. Đang thay nhỏ Hạnh làm tổ trưởng, nó mím môi cố làm mặt tỉnh và hắng giọng trấn an:

- Bạn đừng lo! Cung sẽ đứng phía trước, bạn chỉ đứng lom khom phía sau thôi! Khi cỡi voi, Hưng Đạo vương sẽ cỡi trên lưng... bạn Cung!

Tới phiên Cung giãy nảy:

- Tao không chịu đâu! Dại gì đưa lưng cho con gái cỡi!

Quý ròm nghiêm mặt:

- Đây là công việc chung, mày đừng có giãy ùng ùng lên như thế!

Cung cong môi:

- Công việc chung sao mày không làm voi cho Kim Em cỗi mà lại xúi tao?

Mặt Quý ròm sa sầm:

- Tao còn phải làm lính hầu!

Cung nhất quyết không chịu nhượng bộ:

- Vậy để tao làm lính hầu cho! Mày làm voi!

- Tao không thể làm voi được!

- Tại sao?

Quý ròm liếc nhỏ Kim Em:

- Còm ròm như tao làm sao chịu nổi trọng lượng của vị Hưng Đạo vương to ùng kia được!

Trong khi Tiểu Long và nhỏ Hiến Hoa ôm bụng cười thì nhỏ Kim Em dậm chân bình bịch:

- Nè, nè, không có nói xấu người ta à ghen!

Còn Cung thì huơ tay:

- Chứ tao có hơn gì mày! Khi nãy mày chả bảo tao chẳng mập hơn mày mấy tí là gì!

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Chả mập hơn mấy tí nhưng vẫn là mập hơn!

Rồi thấy lý lẽ của mình không được thuyết phục lắm, Quý ròm vội vã nói thêm:

- Hơn nữa, mày không thể đóng vai lính hầu được! Vai lính hầu này khó lắm! Phải cầm giáo đâm vào đùi Phạm Ngũ Lão tới những ba nhát chứ

đâu phải đứng chơi!

Cung “xì” một tiếng:

- Tưởng gì! Cầm giáo đâm vào đùi, ai làm chả được!

Quý ròm “e hèm”:

- Như vậy là mày chả biết cóc khô gì cả! Đã là lính hầu của Trần Hưng Đạo thì khi đâm phải đâm đúng phương pháp, ngay cả tư thế cầm giáo cũng theo bài bản chứ đâu phải muốn huơ loạn xì thế nào cũng được!

Cung bán tín bán nghi. Nó nhìn lom lom vào mặt Quý ròm:

- Xạo đi mày!

Giọng Quý ròm ráo hoảnh:

- Tao xạo mày làm gì! Nếu quân lính thời nhà Trần không võ nghệ đây mình thì làm thế quái nào đuổi được giặc Nguyên Mông!

Lần này, thấy thằng ròm lấy lịch sử ra hùng hồn dẫn chứng, Cung hơi ngán. Nó gãi cổ:

- Nhưng mày thì biết cóc gì võ nghệ!

Quý ròm “giải đáp thắc mắc” cho tên tổ viên buống binh kia bằng cách thình lình thộp lấy cổ tay Tiểu Long và hùng dũng giơ lên cao:

- Mày quên tao có một đứa bạn “võ sư vô địch đại lực sĩ song phi cước thiết đầu công” là Tiểu Long đây sao? Trước nay nó đã dạy cho tao biết bao nhiêu là võ nghệ, từ quyền cước đơn đao song kiếm tự tiện phi tiêu đến trường thương giáo mác xà beng... không thiếu thứ gì!

Nghe Quý ròm tuôn một tràng, Cung bất giác ngệt mặt. Ủ, có thể lắm! Thằng ròm này suốt ngày cặp kè với Tiểu Long, thế nào chẳng được thằng này truyền cho vài miếng võ! Đang gục gà gục gặc, Cung bỗng giật mình thốt lên:

- Ê, làm gì có môn võ đánh nhau bằng xà beng hở mày? Xà beng là dụng cụ để đào đất đá mà!

Câu hỏi bất ngờ của Cung làm Quý ròm chết đứng. Khi nãy lỗ ba hoa quá trớn, nó kể cả xà beng vào trong đó mà không hay.

- Xà beng hả? Có, có chứ! - Vừa ắp ứng đáp Quý ròm vừa tự rửa thầm mình toi bồi, cặp mắt “gian manh” của nó đảo lia lịa, còn đầu óc thì tính toán như chớp xẹt - Có, à thoát đầu thì không có, nhưng về sau thì có!

Rồi sợ thằng Cung ương bướng này buột miệng hỏi những câu cắc có, Quý ròm vội vàng hỏi trước:

- Tao hỏi mày nè! Giả dụ mày đang lui cui đào đất đá, kẻ địch bỗng nhảy tới tấn công mày thì mày làm sao?

Cung liếm môi:

- Kẻ địch nhiều hay ít?

Đang định “quảng cáo” cho môn “vũ khí lợi hại” xà beng nên Quý ròm hùng hổ đáp:

- Tất nhiên là nhiều!

- Nhiều thì tao... chạy!

Cung đáp xui lơ làm Quý ròm xui lơ theo. Nó thở đánh thượt:

- Chạy thì nói làm gì!

Cung ôm đầu:

- Không chạy có mà chết với bọn chúng à?

- Chẳng việc gì phải lo đến thế! - Quý ròm uốn ngực - Bởi vì mày đang có cây xà beng trong tay! Cây xà beng thời bình là dụng cụ sản xuất nhưng thời chiến là một thứ vũ khí có thể đương cự được cả chục người. Chính nhờ sự biến đổi linh hoạt và công dụng đa năng của nó mà từ cuối thế kỷ 19, xà beng đã được liệt vào... thập bát binh khí cận đại!

Rồi Quý ròm đột ngột kết luận:

- Không tin mày hỏi thằng Tiểu Long xem!

Cung ngó Tiểu Long, giọng nghi hoặc:

- Đúng thế không hở mày?

Thình lình bị Quý ròm lôi vào cuộc, Tiểu Long giật bắn cả người. Phải vất vả lắm nó mới giữ được vẻ mặt thản nhiên, gật đầu đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Xà beng là thứ vũ khí... lợi hại ghê lắm!

Thấy Tiểu Long hòa theo mình chơi trò dóc tổ, Quý ròm khoái chí phá ra cười. Nhưng rồi thấy mặt mày thẳng mập càng lúc càng khó coi, sợ nó phát khùng tổ cáo tội khoác lác của mình, Quý ròm lập tức thu ngay nụ cười và hấp tấp trở lại đề tài chính:

- Thôi, bây giờ chúng ta bắt đầu tập! Tiểu Long ra giữa đường ngồi đan sọt đi!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Sọt đâu mà đan!

Quý ròm hất đầu:

- Mày chạy vào nhà lấy cái rổ ra đây! Không có sọt thì đan rổ vậy!

Đội Tiểu Long cầm rổ ra và xếp chân ngồi bệt xuống đất, Quý ròm ngoảnh sang Cung và Hiến Hoa:

- Giờ tới hai bạn!

Sau khi nghe Quý ròm thuyết một tràng về tiêu chuẩn võ nghệ của binh sĩ đời nhà Trần, Cung hết ham làm lính hầu nữa. Nhưng nó vẫn chưa chịu làm... voi ngay. Nó hỏi:

- Thế tẩm vải đâu?

- Tẩm vải gì?

Cung nheo mắt:

- Tẩm vải vẽ hình con voi ấy! Phải có tẩm vải khoác lên mình mới làm voi được chứ!

- Khỏi cần! - Quý ròm khoát tay - Chúng ta cứ tập trước, còn tẩm vải sẽ may sau! Tao còn phải nhờ mày trang trí vẽ vờn trên tẩm vải nữa đấy!

Nhỏ Kim Em thoát đầu cũng định hỏi “Râu đâu?” nhưng nghe Quý ròm trả lời Cung như vậy, nó chả buồn thắc mắc nữa. Nó lặng lẽ tiến đến chỗ

Cung và nhỏ Hiến Hoa. Hai đứa này vừa làm voi vừa cãi nhau chí chóe.

Nhỏ Hiến Hoa cúi lom khom, hai tay vịn vào hông Cung. Cung đứng trước, tay chống lên gối, chốc chốc lại quay đầu ra sau, gắt:

- Bạn nhích tay cao lên một chút được không? Để ngay hông nhột thí mồ!

Nhỏ Hiến Hoa đỏ mặt:

- Đừng có xạo! Tôi có thọc lét bạn đâu mà nhột!

Cung gầm gừ:

- Không thọc lét cũng nhột!

Thấy “đầu voi” và “đuôi voi” cứ hục hặc luôn miệng, không ai chịu nhường ai, Quý ròm liền can gián:

- Thôi, thôi, đừng tranh cãi nữa! Bạn Cung khom người xuống cho Hưng Đạo đại vương trèo lên lưng voi đi!

“Hưng Đạo vương” Kim Em trước nay chỉ cỡi xe đạp, không quen cỡi... voi, nên ì ạch mãi vẫn chưa ngồi lên chiếc lưng tôm của Cung được. Nó cứ leo lên lại tuột xuống, cả chục lần như vậy.

Cung khom người một hồi đã mỏi, liền gắt:

- Này, này, đây là cái lưng người ta chứ không phải là cầu tuột đâu nhé!

Nhỏ Kim Em lỏn lỏn:

- Lưng gì mà trơn quá!

Nhỏ Hiến Hoa cười hì hì:

- Lưng voi mà lại!

Cung quay ra sau, gầm gừ:

- Bạn có im đi không! Nếu còn trêu tôi một lần nữa, tôi sẽ xin đổi chỗ với bạn đấy!

Nghe “đầu voi” hăm he, “đuôi voi” vội rút cổ ngậm miệng ngay tút xuyết.

Rốt cuộc phải mất đến năm phút, “Hưng Đạo vương” mới yên vị trên lưng voi của mình được.

Nhưng khổ nỗi, “con voi” của ngài ốm hơn ngài nên khi ngài vừa “an tọa”, “con voi” đã lão đảo bốn chân, à quên chỉ hai chân trước thôi, như muốn sụm.

“Hưng Đạo vương” xanh mặt liếc xuống:

- Bạn làm sao thế?

“Voi” sùng sộ:

- Còn trắng với sao gì nữa! Bạn cứ cựa quậy mãi như thế làm sao tôi giữ thăng bằng được?

- Cựa quậy đâu mà cựa quậy!

“Voi” cười kháy:

- Thì không cựa quậy, nhưng nhúc nhích!

Biết không thể đôi co lại với “con voi” bướng bỉnh và lăm mồm của mình, “Hưng Đạo vương” không buồn thanh minh nữa. Ngài cố nín thở gồng mình ngồi im cho yên chuyện.

Nhưng yên được chuyện voi thì chuyện người lại rắc rối.

“Phạm Ngũ Lão” Tiểu Long ngồi đan rổ mà mặt ngoảnh về phía sau lảo liên quan sát cảnh “Trần Hưng Đạo” và “con voi” của ngài cãi nhau, bị Quý ròm nạt cho một tiếng:

- Mày có quay lên không! Đang “nghĩ kế phá giặc” thì tinh thần phải tập trung ghê lắm, có đầu dáo dác như thằng trộm gà thế!

Đang đóng vai Phạm tướng quân oai vệ mà bị tên lính hầu tép riu quát cho giật bắn, Tiểu Long cáu tiết:

- Chứ mày thì sao? Mày là lính hầu mà dám to tiếng với Đại tướng quân hả?

Quý ròm chìa cùi chỏ:

- Đại tướng quân cái cóc khô! Mày chỉ là Đại tướng quân sau khi được

Hưng Đạo vương rước về kinh và phong chức kia! Còn hiện giờ mà chỉ là thứ dân thôi, hiểu chưa hả ngốc?

Tiểu Long quanh năm bị Quý ròm kêu là “ngốc tử”, nghe đã quen tai. Chữ “ngốc” bây giờ đã quen thuộc với nó như là chữ “thân mến” vậy. Nhưng đó là nói lúc chỉ có hai đứa với nhau kia, cùng lắm là thêm nhỏ Hạnh vào nữa. Đằng này Quý ròm mắng nó “ngốc” trước mặt bao nhiêu là đứa, nó chả còn thấy cái từ đó “thân thương” tí ti ông cụ nào.

Tự ái dồn dập, nó sầm mặt vặc lại:

- Có mà ngốc thì có!

Cú phản kích của Tiểu Long làm Quý ròm há hốc miệng:

- O, ơ, cái thằng mập này! Tao làm gì mà mà bảo là ngốc?

- Chứ gì nữa! - Tiểu Long chưa nguôi ấm ức, nó thu nắm tay, răng nghiến trèo trẹo - Phạm mỗ tuy chưa được phong làm Đại tướng quân nhưng với bản lĩnh của mình, Phạm mỗ thừa sức bẻ giò bất cứ một tên lính hống hách nào! “Thế võ Oshin” của nhà ngươi không làm gì được Phạm mỗ đâu!

Nghe Tiểu Long lời chuyện cũ ra chọc mình, Quý ròm mặt đỏ gay:

- Oshin cái đầu mà! Có mau ngồi xuống đan rổ để buổi tập bắt đầu đi không hả?

CHƯƠNG 7/10

Sau ba buổi chiều tập dượt, hoạt cảnh về Phạm Ngũ Lão đã được các thành viên tổ 4 diễn xuất khá trôi chảy.

Bây giờ voi đã có vải phủ kín bên ngoài, chỉ thò bốn chân, chẳng ai biết nắp trong đó là thằng Cung và nhỏ Hiến Hoa. Voi lại có đuôi, có hai tai to như hai cái quạt nan dán bằng giấy bồi, lại thêm cái vòi bằng ống cao su luôn ngoe nguẩy nữa.

“Phạm Ngũ Lão” Tiểu Long mắt thoi láo liên, mặt mày nó bây giờ trầm tư ghê lắm. “Hưng Đạo vương” Kim Em từ lúc đeo râu, đội mũ đã thoi còn té lên té xuống khi trèo lên lưng con voi gầy hay cãi nữa.

Tất nhiên những tiếng quát tháo, la lối hay léo nhéo vẫn còn. Nhất là con voi lấm mồm của Trần Hưng Đạo.

Trước đây, lúc Kim Em còn lóng nga lóng ngóng khi leo lên lưng voi, Cung đã nhăn như bị. Bây giờ, động tác của Kim Em đã gọn gàng, thuần thục, tưởng Cung thôi làm mình làm mẩy, không ngờ nó lại chuyên qua than thở kiểu khác:

- Trời đất ơi! Hồi trưa bạn ăn thứ gì mà bây giờ bạn nặng như bao gạo thế?

“Hưng Đạo vương” rút kinh nghiệm, chả thèm tranh cãi tay đôi với con voi của mình. Ngài điềm tĩnh:

- Mình vẫn ăn cơm như mọi ngày thôi!

Thấy đối phương phớt tỉnh Ắng-lê, Cung tức lắm. Tức nhất là nó đã phải cong xương sống làm voi cho bọn con gái cỡi, bây giờ Quý ròm lại bắt nó cầm thêm chiếc ống cao su thò ra ngoài huơ qua huơ lại giả làm vòi, ra vẻ ta đây là voi Ban Mê Thuật thứ thiệt, thật chẳng khác nào cực hình!

Cuộc đời bất công, ngang trái như thế làm sao Cung chịu nổi. Chỉ vì sự thành công của cả tổ mà nó đành phải gắng gượng thôi. Nhưng gắng

gượng là một chuyện, còn cà khía cái con nhỏ Kim Em đang chễm chệ trên đầu trên cổ mình kia cho bõ ghét là một chuyện khác! Cung ầm ỨC nhủ bụng và tinh quái hỏi tiếp:

- Hình như nhà bạn bị cúp nước cả tuần nay phải không?

Nhỏ Kim Em thật thà:

- Đâu có! Sao bạn lại hỏi thế?

Cung cười hềnh hếch:

- Tại tôi có cảm giác cả tuần nay bạn không tắm! Hưng Đạo vương gì mà hôi rình à!

Cú đòn độc của Cung làm Kim Em vừa thẹn vừa tức. Quên mình đang ngồi trên lưng voi, nó giãy ùng ùng:

- Không được chơi trò nói xấu à nghen! Mình không có chịu đâu...

Nhỏ Kim Em giãy mạnh quá, nó nói chưa dứt câu, “con voi” chịu không nổi đã đổ kênh ra đất. Dưới lớp vải lập tức bật lên những tiếng la chối lói.

Tiếng nhỏ Hiến Hoa hốt hoảng:

- Ồi, chuyện gì thế?

Tiếng Cung ăn vạ:

- Ồi trời ơi! Cúp xương sống tôi rồi nè trời!

Vừa la toáng, hai đứa vừa chui ra ngoài tấm vải. Trong khi đó, nhỏ Kim Em cũng lồm cồm bò dậy. Nó vừa phủi đất bám trên người vừa phân bua:

- Tại Cung chứ bộ! Ai bảo Cung kêu tôi không tắm chi!

Cung hừ mũi:

- Tôi đùa một tẹo cho vui, làm gì bạn giãy đành đạch như đĩa phải vôi thế? Mai mốt ra diễn giữa lớp, bạn còn làm như vậy, tổ mình đứng hạng bét là cái chắc!

Gặp lúc khác, Quý ròm đã toét miệng cười từ lâu rồi. Nhưng đang giữ chức “tổ trưởng” thế nhỏ Hạnh, nó không cười nổi. Nó còn phải có trách nhiệm đối với sự thành bại của cả tổ. Vì vậy, nó quắc mắt nhìn Cung:

- Tại mày mà ra cả, còn trách ai!

Cung dẫu môi:

- Tao làm gì mà mày bảo tại tao?

- Chứ gì nữa! Voi gì mà suốt ngày trêu chọc người ta! Cứ thế, mày sẽ quen miệng cho mà xem!

- Quý ròm nói đúng đấy! - “Phạm Ngũ Lão” Tiểu Long gật gù hùa theo
- Mày phải tập ngậm tằm đi là vừa, kéo mai một lên sân khấu, mày ngựa mồm nói oang oang là hỏng bét!

Đang sừng sộ định cãi nhau với Quý ròm, bị Tiểu Long bồi thêm một câu, Cung chợt dạ nín thinh. Nhưng lòng đầy bất mãn, nó đưa mắt nhìn nhỏ Hiến Hoa, hy vọng con nhỏ này cũng “thân phận voi” như mình sẽ lên tiếng bênh vực kẻ cùng cảnh ngộ. Nó trông đợi nhỏ Hiến Hoa mở miệng.

Cung “cầu được ước thấy”, nhỏ Hiến Hoa mở miệng thật. Nhỏ nói:

- Đúng rồi đó! Cung kỳ quá, cứ trêu bạn Kim Em hoài như thế, bạn Kim Em làm sao bình tĩnh đóng vai Trần Hưng Đạo được!

Suýt chút nữa Cung đã té lăn quay ra đất. Nó nghiêng rằng ken két: Tưởng con nhỏ này nó ủng hộ mình chứ nếu nói kiểu đó thà nó im quách đi còn hơn! Thật là một con nhỏ chả ra gì! Nhưng Cung nghĩ trong đầu thế thôi chứ không dám nói ra. Tất cả mọi thành viên trong tổ đều đồng thanh phản đối nó, nó chả dại gì chống lại.

Từ hôm đó, Cung đã thôi tìm cách trêu tức Kim Em. Và “Hưng Đạo vương” đã thôi phải nôm nóp đối phó với con voi của mình để có thể tập trung vào diễn xuất.

Quý ròm mừng lắm. Nhưng dù sao đấy cũng chỉ mới yên ổn phần “đối nội”. Phần “đối ngoại” còn gay go hơn.

Ngay trong buổi tập duyệt thứ ba, đúng vào lúc “quân hầu” Quý ròm

đang quát tháo “Phạm Ngũ Lão” Tiểu Long về cái tội ngồi chình ình một đồng giữa đường thì tiếng Hải quần vang lên í ới từ trong nhà:

- Tiểu Long ơi Tiểu Long!

Quý ròm cau mày ngó Tiểu Long:

- Mày có hẹn với Hải quần hả?

- Đâu có!

- Thế nó đi đâu vậy?

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Tao cũng chả biết! Từ trước đến giờ nó chả bao giờ ghé nhà tao, không hiểu sao hôm nay lại mò đến!

Tiếng Hải quần lại vang lên:

- Tiểu Long ơi, mày đang ở đâu thế?

Quý ròm cuống quít bảo Tiểu Long:

- Mày giấu cái rồ đi! Nó tới đây để do thám đấy!

Rồi quay sang phía “Hưng Đạo vương”, nó nghiêm giọng phán:

- Kim Em leo xuống và tháo râu, tháo mào lệ đi! Còn Cung và Hiên Hoa chui ra gấp và cuộn tấm vải lại đem giấu sau gốc chuối! Nhanh lên kéo Hải quần trông thấy!

Quý ròm liệu việc như thần. Lúc Cung và Hiên Hoa từ sau bụi chuối đi ra, Tiểu Long vừa ngoác miệng mới nói được hai tiếng “Tao ở...” thì Hải quần đã thò đầu ra khỏi cửa sau, cười hề hề:

- Hóa ra tụi mày ở đây!

Rồi không đợi bọn Quý ròm hỏi lại, nó giả bộ thắc mắc:

- Tụi mày làm gì mà tập trung hết ở đằng sau vườn thế?

Tiểu Long ấp úng:

- À, tụi tao đang... ngắm cảnh!

Hải quần nhìn quanh:

- Cảnh ở đây có gì đẹp đâu!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Ờ, ờ...

Khác với Quý ròm, Tiểu Long là đứa không quen bịa chuyện. Vì vậy, còn lâu nó mới che mắt được thằng Hải quần ranh ma. Nhắc trông bộ tịch lóng ngóng của Tiểu Long, Hải quần toét miệng cười:

- Mà mày đừng có giấu tao! Tụi mày đang tập hoạt cảnh lịch sử phải không?

Tiểu Long lại “Ờ, ờ...” một cách ngượng ngập.

Hải quần nheo mắt:

- Tụi mày cứ tập tự nhiên đi!

Quý ròm nãy giờ làm thinh, chột hừ mũi:

- Tụi tao tập xong rồi, đang chuẩn bị về đây!

Quý ròm đúng là đứa phản ứng lạnh lẽ, miệng mồm sắc bén. Nó nói kiểu đó, Hải quần dù biết tổng thằng ròm đang tìm cách đuổi khéo mình, cũng chẳng có lý do gì để kỳ kèo, nấn ná.

Trong khi Hải quần đang nghệt mặt tìm cách đối đáp, Quý ròm “thừa thắng xông lên”, vịn lại tay “điệp viên” của tổ 2:

- Còn mày, mày đi đâu đây?

- Tao hả? - Hải quần liếm môi - Tao đi tìm Tiểu Long!

- Mà tìm Tiểu Long làm chi?

Đã chuẩn bị sẵn từ trước, Hải quần thản nhiên:

- Chiều thứ bảy tuần tới, đội bóng lớp mình sẽ đụng nhau với đội bóng lớp 9P2, tao muốn hỏi xem Tiểu Long đã có kế hoạch đối phó gì chưa!

Đinh ninh đối phương sẽ cà lăm trước câu hỏi vắn của mình, không ngờ Hải quần trở nhanh như máy, lý do lại hết sức chính đáng, “cụu Phủ

doãn phủ Khai Phong” Quý ròm hết đường “kết án”, đành ngân tò te.

Đội bóng sừng sỏ 9P2 sau trận thua đội bóng lớp 8A4 trong trận chung kết giải vô địch toàn trường tháng trước, đã rủ đội bóng của bọn Quý ròm đấu “trận phục thù” vào cuối tuần tới, điều đó hoàn toàn có thật. Hải quần là thành viên đội tuyển lớp, cùng đá cặp với Quý ròm trên hàng tiền đạo, điều đó cũng có thật nốt. Và cũng có thật luôn chuyện Tiểu Long đang là đội trưởng đội bóng 8A4, người có tiếng nói quyết định trong việc sắp xếp đội hình và chọn lựa chiến thuật thi đấu cho cuộc đụng độ sắp tới.

Chính vì Hải quần lợi dụng ba cái sự có thật đó để bịa ra lý do đến đây, Quý ròm dù đi guốc trong bụng đối phương cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Nó hỏi lại, giọng yếu xìu:

- Thế sao mày không đội sáng mai lên trường hãy bàn bạc?

Hải quần vò đầu, cười nhả nhỏ:

- Tao sốt ruột quá! Vì danh dự của lớp, tao phải tức tốc đi tìm Tiểu Long ngay!

Lại thế nữa! Quý ròm rửa thầm và chẳng biết làm gì cho hả tức, nó hừ mũi một cái và quay lưng đi thẳng một mạch vô nhà.

Thấy “đạo diễn” hằm hằm bỏ đi, các “diễn viên” Cung, Kim Em và Hiến Hoa liền nháy nhau kẻ trước người sau lục tục đi theo, bỏ mặc Tiểu Long và Hải quần ngồi tro lại ngoài vườn... “bàn chuyện bóng đá”.

CHƯƠNG 8/10

Được cô Trinh và cô Nga mời vào ban giám khảo, nhỏ Hạnh tất nhiên không được tham gia vào cuộc so tài sắp tới. Nhưng việc nó được phép góp ý chuẩn bị cho tổ 4 vẫn khiến các tổ khác lo nôm nớp. Vì vậy, hàng loạt “điệp viên” của các tổ còn lại tìm đủ mọi cách để la cà, tiếp cận với bọn Quý ròm, cố khám phá xem nhỏ Hạnh bày cho bọn này dựng nên hoạt cảnh bí hiểm gì.

Căn nhà nhỏ bé, tuềnh toàng của Tiểu Long trước nay ít người lai vãng, bỗng nhiên khách khứa nườm nượp.

Hải quân ở tổ 2 mới đến tìm Tiểu Long “bàn chuyện bóng đá” hôm trước, hôm sau tới phiên nhỏ Hiền Hòa ở tổ 1 tới kiểm nhỏ Kim Em để “bàn chuyện nữ công”. Hôm sau nữa lớp phó lao động và văn thể mỹ Vành Khuyên ở tổ 3 đến gặp thằng Cung “bàn chuyện trang trí báo tường”.

Hằng ngày gặp nhau trên lớp, không đứa nào chịu bàn, cứ đợi đến khi tổ 4 tụ tập ở nhà Tiểu Long, cả thế giới đổ xô tới bàn đủ thứ chuyện. Làm như khoảnh sân sau của nhà Tiểu Long là “phòng họp quốc tế” hay sao ấy!

Khốn khổ cho các diễn viên tổ 4. Nhỏ Kim Em ngày nào cũng phải đội mào lên, lột mào xuống, tháo râu ra, đeo râu vào hai, ba lượt. Tiểu Long hết ném chiếc rổ xuống hồ rác lại nhặt lên. Còn thằng Cung và nhỏ Hiền Hoa cứ phải chui vào chui ra dưới tấm vải, gắt nhau loạn xạ.

Nhưng bọn Quý ròm chỉ đối phó được với âm mưu của tổ 1, tổ 2 và tổ 3. Tới tổ 5 thì tụi nó bó tay. Tụi “điệp viên” của ba tổ kia dù sao cũng có một tẹo lịch sự, khi vào nhà còn biết ngoác miệng kêu “Tiểu Long ới ời!”. Nhờ vậy, bọn Quý ròm mới đủ thì giờ để xóa dấu vết.

Con nhỏ Bội Linh của tổ 5 không vậy. Nó chẳng thém lên tiếng, cứ im ru bà rù đi tuốt ra sau vườn.

Bọn Quý ròm đang chăm chú diễn xuất, bỗng nghe tiếng cười hi hi vang

lên bên tai, ngoảnh lại đã thấy nhỏ Bội Linh đứng ngay ngạch cửa dòm ra rồi.

Không trở tay kịp, “Phạm Ngũ Lão” ngồi chết gí dưới đất, “Hưng Đạo vương” ngồi chết đống trên lưng voi, còn voi Cung và voi Hiến Hoa thì thóp bụng nín thở dưới tấm vải. Bên cạnh, tên lính hầu Quý ròm lông mày nhăn tít, đang loay hoay nghĩ kế thoát hiểm.

Thấy bọn Quý ròm sững người ra nhìn mình, không nói một tiếng nào, nhỏ Bội Linh nhoẻn miệng cười tươi:

- Các bạn tập tiếp đi chứ! Làm gì nhìn tôi chăm chăm vậy!

“Hưng Đạo vương” liếc tên “lính hầu” ra ý hỏi. Biết không thể ngậm tằm mãi được, Quý ròm “e hèm” một tiếng rồi hắng giọng nói:

- Thôi, Kim Em leo xuống khỏi lưng voi đi! Cung và Hiến Hoa nữa, hai bạn cũng chui hết ra đi!

Cả ba lập tức làm theo lệnh của Quý ròm.

Nhỏ Bội Linh chớp chớp đôi mắt nai:

- O, các bạn không tập nữa à?

Quý ròm khịt mũi:

- Tập thế đủ rồi!

Thấy Quý ròm mặt mày khó đăm đăm, coi bộ khó khai thác, nhỏ Bội Linh quay sang nhỏ Kim Em, hạ giọng hỏi dò:

- Bạn đang đóng vai gì thế?

Nhỏ Kim Em còn đang ngần ngừ chưa biết trả lời sao, Quý ròm đã vọt miệng đáp thay:

- Vai Bà Triệu đấy!

Nhỏ Bội Linh mở to mắt:

- Bà Triệu ư?

- Đúng vậy! - Quý ròm gật đầu, rồi để tăng thêm tính thuyết phục, nó xỏ

ngay mấy câu ca dao lịch sử mới đọc được trong sách cách đây mấy bữa - Bộ bạn không nhớ câu ca dao “Ru con, con ngủ cho lành. Để mẹ gánh nước rửa bành cho voi. Muốn coi lên núi mà coi. Coi bà Triệu tướng cỡi voi đánh cồng” sao?

Nghe Quý ròm xỏ ca dao, nhỏ Bội Linh đã hơi xiêu xiêu. Nó nhìn tấm vải cắt theo hình con voi thẳng Cung đang hì hục cuộn lại, định gặt gù khen xã giao một câu, nhưng khi ngược lên, sức nhận ra chòm râu trên mặt Kim Em, nó liền ngăn ra:

- Bà Triệu mà có râu ư?

Thắc mắc của Bội Linh khiến Kim Em giật thót, vội đưa tay gỡ râu xuống. Còn Quý ròm thì mặt nhăn như cắn phải ớt. Nó đáp bừa:

- Bà Triệu tất nhiên là không có râu! Nhưng khi ra trận vẫn phải đeo râu vào để quân giặc khiếp sợ!

- Ai bảo Quý thế? - Nhỏ Bội Linh hỏi lại, giọng bán tín bán nghi.

- Cần gì ai bảo! - Quý ròm hấp háy mắt - Tôi hỏi bạn nè! Nếu đang đi ngoài đường, tình hình gặp phải một phụ nữ râu ria tua tủa, bạn có cảm thấy sò sợ không?

Nhỏ Bội Linh rụt cổ:

- Eo ôi, nếu gặp một phụ nữ như thế thì hãi thật!

Câu trả lời thật thà của nhỏ Bội Linh khiến Quý ròm nở từng khúc ruột. Nó vung tay, đồng dặc:

- Đấy! Thì quân giặc cũng thế thôi! Thấy Bà Triệu râu dài thậm thượt chễm chệ trên lưng voi, bọn giặc sẽ tưởng là người nhà trời ấy chứ! Phụ nữ trần gian làm quái gì có râu!

Trong khi Tiểu Long, Hiễn Hoa, Kim Em và Cung cố nín cười trước sự khoác lác khùng khiếp của Quý ròm thì nhỏ Bội Linh nghệt mặt tăm tắc:

- Ủ nhỉ! Bà Triệu này mưu cao thật đấy!

Quý ròm ưỡn ngực:

- Còn phải nói! Nếu bà không mưu cao, làm sao người ta gọi bà là Triệu

nữ vương!

Nhỏ Bội Linh gật gù. Rồi đưa mắt nhìn chiếc rổ trên tay Tiểu Long, nó hỏi:

- Thế còn bạn Tiểu Long đóng vai gì?

- À, à! - Quý ròm tặc tặc lưỡi - Tiểu Long đóng vai... quân giặc!

Một lần nữa, Quý ròm làm Bội Linh ngo ngác:

- Quân giặc sao chẳng cầm khí giới mà lại cầm rổ?

Quý ròm gãi cổ:

- Tên giặc này trước đây có khí giới đầy đủ nhưng đã bị quân ta tước hết rồi!

- Nó đâu hàng ư?

- Ủ, nó đâu hàng!

Nhỏ Bội Linh vẫn chưa thỏa mãn:

- Thế tên giặc cầm rổ để làm gì?

- Để làm gì ư? - Quý ròm hít vào một hơi, cảm thấy đầu óc xoay tít. Nó vừa đáp vừa rửa thầm - Tất nhiên là để... đem mía tới dâng cho voi ăn. Cái rổ trên tay nó là rổ mía mà!

Quý ròm là chúa chơi trò dóc tổ. Trước nay nó dóc tổ hàng tỉ lần. Nhờ vậy, nhỏ Bội Linh thắc mắc tới đâu, nó giải đáp ngay tới đó. Nó phịa chuyện nhanh như máy, mặt mày lại cứ tỉnh rụi khiến tụi bạn nó trong tổ 4 phục lẫn.

Nhỏ Bội Linh cũng phục lẫn. Nhưng không phải phục Quý ròm mà phục Bà Triệu. Nó xuýt xoa:

- Bà Triệu có uy ghê há! Ngay cả lính giặc mà cũng phải riu riu đem mía đến dâng cho con voi của bà!

Lần thứ hai Quý ròm ưỡn ngực:

- Còn phải nói!

Quý ròm ưỡn ngực trông oai vệ làm sao! Nhưng khi nhỏ Bội Linh vừa ra về thì nó thóp ngực lại, thở đánh thượt:

- Cứ cái kiểu này thì chả biết đến bao giờ tụi mình mới tập xong hoạt cảnh!

Nhỏ Kim Em bước lại gần Quý ròm, trấn an:

- Tụi nó sẽ không tới quấy rầy nữa đâu?

- Sao bạn biết?

- Ngày mai là chủ nhật, sáng một tối giờ sinh hoạt chủ nhiệm, các tổ phải thi hoạt cảnh rồi. Tụi nó cũng phải lo tập dượt nữa chứ!

- Ủ, hy vọng là vậy!

Quý ròm chép miệng. Rồi nó quay sang Cung và Hiền Hoa:

- Các bạn mở tấm vải ra đi!

Cung trố mắt:

- Chi vậy?

- Tập tiếp chứ chi! Đã xong đâu?

Cung nhún vai:

- Tao thấy hoạt cảnh của tổ mình như vậy là đạt lắm rồi. Chả cần phải dượt tới dượt lui nữa!

- Được cái đầu mày! - Mặt Quý ròm lập tức sa sầm - Vòi voi của người ta cuộn lên cuộn xuống, ngoắt tới ngoắt lui trông hào hùng, khí thế, còn vòi voi của mày suốt ngày kéo lê sát đất cứ như xăm tìm bạc cắc mà dám bảo là được! Hưng Đạo vương mà cỡi một con voi như mày chắc đánh đâu thua đó quá!

Lời phê bình của Quý ròm làm Cung nổi nóng. Nó giờ “chiêu” quen thuộc:

- Mày ngon mày làm voi đi, để tao làm lính hầu cho!

- Thôi, thôi! - Tiểu Long vội can gián - Còn hai hôm nữa là thi rồi, tụi

mày không lo tập, ở đó mà cãi với cộ!

Cung vẫn chưa nguôi tức:

- Chui trong tấm vải nóng thí mồ, lại đội cái “bà” Trần Hưng Đạo nặng gần một tạ kia như rùa đội bia, sức đâu mà đưa cái vôi cuộn lên cuộn xuống, ngoắt tới ngoắt lui cho khí thế! Hừ, cứ toàn là nói trạng!

Thấy Cung nói cũng có lý, Quý ròm làm thình. Nhưng nhỏ Kim Em nhất quyết không nhận.

- Này, này! - Nó quắc mắt nhìn Cung - Bạn muốn thì tôi nhường cho bạn làm Trần Hưng Đạo đó, để tôi xuống làm voi cho! Mới tập với nhau có bốn, năm ngày mà bạn đã móc ngoéo tôi cả trăm lần rồi đấy nhé! Mà chính bạn đề nghị tôi đóng vai Trần Hưng Đạo chứ ai!

Một lần nữa, “Phạm Ngũ Lão” Tiểu Long lại phải nhăn nhó giảng hòa:

- Thôi, thôi...

CHƯƠNG 9/10

Tổ 3 của lớp trưởng Xuyến Chi ngồi ở hai dãy bàn trên cùng bên phải, gần cửa ra vào. Lúc này một cái bàn đã được kéo ra sát cửa, quay mặt vào trong, đối diện với “sân khấu”, để ban giám khảo ngồi quan sát.

Thằng Bá, thằng Đặng Đạo và nhỏ Vành Khuyên phải xuống ngồi chung với Xuyến Chi, Tú Anh và thằng Phước ở bàn sau. Sáu đứa chen chúc một ghế, gặp lúc bình thường tụi nó đã cần nhản điếc tai cả lớp rồi nhưng vì cuộc thi hoạt cảnh lịch sử sắp bắt đầu, tụi nó chẳng còn tâm trí đâu mà khiếu nại lời thôi.

Chờ cả lớp ổn định đâu đó xong xuôi, cô Trinh từ tốn nói:

- Cô tin rằng cả tuần nay, các em đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi. Các em chắc chắn đã xem sách, đã nghiên cứu tài liệu, kiến thức về lịch sử dĩ nhiên đã được củng cố và nâng lên rất nhiều...

Cô ngừng lại một chút rồi thông thả tiếp:

- Bây giờ nếu một tổ diễn hoạt cảnh lịch sử, chắc chắn không tổ này thì tổ khác đã có thể nói ra vanh vách đó là sự kiện nào!

Cô Trinh lại ngừng lại. Và sau khi đưa mắt nhìn khắp lớp một lượt, cô nghiêm giọng tuyên bố:

- Vì vậy, để cuộc thi tăng phần hấp dẫn, ban giám khảo gồm cô, cô Nga và em Hạnh đã thống nhất thế này: Tổ 1 diễn thì tổ 2 giải đáp, tổ 2 diễn thì tổ 3 giải đáp, cứ thế lần lượt đến tổ cuối cùng. Khi nào tổ được chỉ định không giải đáp được thì các tổ khác được quyền giơ tay trả lời thay, các em đồng ý không?

Cả lớp nhao nhao:

- Đồng ý! Đồng ý, cô!

Cô Trinh mỉm cười:

- Nếu các em không có ý kiến gì thì mời tổ 5 lên “sân khấu”!

Lời mời của cô khiến tổ 5 ngơ ngác. Minh Vương liếc môi:

- Tổ 1 lên trước chứ cô!

- Không! - Cô Nga hắng giọng đáp thay - Tổ 1 là tổ giải đáp trước chứ không phải diễn trước!

Nghe ban giám khảo nói vậy, Minh Vương không khiêu nại nữa. Nó quay sang bàn thẳng Lâm, đưa tay ngoắt:

- Các bạn qua hết bên này đi!

Lâm, Quới Lương và nhỏ Bội Linh lục đục đứng lên khỏi ghế và nới đuôi bước qua bàn Minh Vương, Hải Ngọc và Đỗ Lễ.

Đỗ Lễ lôi ra từ trong ngăn bàn một chiếc mào, một đôi hia và một chiếc áo rộng thùng thình, phủ giấy màu sặc sỡ đưa cho Minh Vương.

Bất chấp các tổ khác tò mò quay đầu nhìn, Minh Vương mặc áo, đội mào, đi hia rồi dẫn đầu cả tổ khệnh khạng tiến lên bâng.

Hải quần vỗ tay reo:

- A, Tần Thủy Hoàng!

Thằng Quang gân cổ:

- Giống hệt Bàng Thái sư!

- Im lặng! Im lặng nào! - Cô Trinh gõ tay xuống bàn.

Tổ 5 tiến lên ngang chiếc bàn ban giám khảo ngồi thì Lâm và Quới Lương thành linh vọt ra ngoài hành lang.

Cả lớp ngạc nhiên chưa biết hai đứa này đi đâu thì đã thấy chúng từ ngoài thò đầu vào, đưa cửa trước đưa cửa sau, hò reo ồm tỏi.

Tiểu Long quay sang Quý ròm:

- Tụi nó làm gì thế hở mày?

Quý ròm nhú mày:

- Chắc tụi nó giả làm quân giặc!

Quý ròm nói đúng phóc. Ở trên bảng, vừa nghe tiếng hò reo như sấm của Lâm và Quới Lương, Minh Vương và những đứa còn lại tỏ vẻ bồn chồn, lo lắng tợn.

Minh Vương đứng giữa, đầu quay bốn phía nhìn ráo róc. Tụi Đỗ Lễ, Hải Ngọc và Bội Linh cũng thấp tha thấp thỏm không yên.

Ở bên ngoài, Lâm và Quới Lương, hai đứa trong băng “tứ quậ” ngoác mồm hò hét liên tục. Chưa bao giờ được “quậ” một cách hợp pháp như thế, hai đứa tha hồ rống hết cỡ. Nếu ban giám khảo không quy định hoạt cảnh của mỗi tổ chỉ được kéo dài tối đa mười phút, chắc hai thằng này sẽ hò reo đến tối.

Tụi Minh Vương bốn đứa sau khi dòm quanh quất liên chum đầu lại bàn bạc. Minh Vương nói gì đó, Đỗ Lễ mấp máy môi đáp lại. Chả rõ Đỗ Lễ nói gì, chỉ thấy sau đó Minh Vương cởi áo, mào, hia đưa cho Đỗ Lễ mặc. Xong, Đỗ Lễ dẫn Hải Ngọc đi một ngả, Minh Vương dẫn Bội Linh đi một ngả khác.

Bốn đứa đi hai ngả nhưng đều vòng trở về chỗ ngồi của tổ 5 ở cuối lớp.

Thấy tổ mình rút đi hết, Lâm và Quới Lương lật đật chạy trở vô lớp, lần về chỗ cũ.

Đội tổ 5 ổn định xong xuôi, cô Trinh nhìn về phía tổ 1:

- Các em ở tổ 1 đã xem kỹ hoạt cảnh vừa rồi chưa?

- Dạ, rồi ạ!

- Thế các em có biết hoạt cảnh của tổ 5 diễn tả sự kiện gì không?

- Thưa cô biết ạ! - Tần đứng lên - Đó là chuyện Lê Lai cứu chúa, thưa cô!

- Đúng rồi! - Cô Trinh gật đầu - Thế cứu chúa là cứu ai?

- Dạ, cứu Lê Lợi ạ!

Thấy tổ trưởng của mình trả lời ngắn gọn quá, chả bỏ công “dùi mài kinh sử” cả tuần nay, Dương đứng dậy, hùng hồn:

- Thưa cô, năm 1419 sau khi đánh lấy đồn Nga Lạc ở Thanh Hóa, giết

được tướng nhà Minh là Nguyễn Sao, vì quân mã còn ít, Bình định vương Lê Lợi lui quân về cố thủ ở Chí Linh. Quân Minh liền đem quân tới vây đánh. Trong cơn nguy cấp, Lê Lai liều mình vì nước, xin mặc áo ngự bào giả làm Lê Lợi để đánh lừa quân giặc. Giặc trúng kế, tưởng Lê Lai là Bình định vương thật, xúm nhau vây đánh và sau khi giết được ông, giặc liền rút quân, nhờ vậy Lê Lợi mới chạy thoát ạ!

Cô Trinh gật gù:

- Giỏi lắm! Các em nhớ sử như thế thật đáng khen!

Được cô khen, Dương nở từng khúc ruột. Nó đưa mắt nhìn quanh, sung sướng và hãnh diện.

Thấy vậy, Quang không chịu thua. Nó giơ tay:

- Thưa cô, do chuyện này dân gian mới có câu “Hăm một Lê Lai, hăm hai Lê Lợi” đấy ạ!

Cô Trinh đưa mắt nhìn Quang:

- Thế em có hiểu câu đó có ý nghĩa gì không?

Quang nhanh nhẩu:

- Thưa cô, hiểu ạ! 22 tháng 8 âm lịch là giỗ Lê Lợi, và dân ta làm giỗ Lê Lai ngay trước ngày giỗ Lê Lợi để ghi nhớ công ơn của người anh hùng vì nước quên mình ạ!

- Hay lắm! - Cô Trinh vừa nói vừa vỗ tay - Thôi, các em ngồi xuống đi! Cô cho tổ 1 điểm mười!

Quang mãi nguyện ngồi xuống. Mẫu chuyện Lê Lai cứu chúa này chính tổ nó đã định dựng thành hoạt cảnh chứ đâu! Dù cuối cùng tổ trưởng Tần quyết định chọn mẫu chuyện Nguyễn Tri Phương tuần tiết, sáu đứa tụi nó vẫn nhớ vanh vách những chi tiết quanh ông Lê Lai này.

Nhưng Quang không có nhiều thời gian để tận hưởng nỗi hoan hỉ của mình. Nó còn đang mơ màng thì Tần đã giục:

- Chuẩn bị lên kìa mày!

Quang sực nhớ tới nhiệm vụ trước mắt, vội ngả người ra băng ghế.

Nó đang đóng vai Nguyễn Tri Phương. Ngày 19-11-1873, đại úy Francis Garnier vâng lệnh Thống đốc Nam Kỳ lúc bấy giờ là thiếu tướng hải quân Dupré đem quân đánh úp thành Hà Nội. Nguyễn Tri Phương đang trông coi việc binh ở Bắc kỳ, nghe tiếng đại bác bắn phá liền cùng con mình là phò mã Nguyễn Lâm lên thành trấn giữ cửa Đông và cửa Nam. Được gần một giờ đồng hồ thì thành vỡ, phò mã Nguyễn Lâm tử trận tại chỗ còn Nguyễn Tri Phương bị thương nặng. Quân Pháp đem ông xuống tàu cứu chữa nhưng ông một mực không chịu ăn uống, không chịu uống thuốc, không chịu để giặc băng bó, quyết nhịn đói chịu đau mà chết theo thành.

Tấm gương trung liệt, một lòng vì nước đó của Nguyễn Tri Phương rồi cuộc đã bị thằng Quang làm cho méo mó đến thảm hại.

Nó nằm trên chiếc ghế dài, được hai con nhỏ An Dung và Việt Hà cùng tổ khiêng đặt giữa lớp. Nguyễn Tri Phương thật đau đến rút thịt chắc cũng chẳng mở miệng kêu la một tiếng. Còn Quang thì rên như bọng, chốc chốc lại co giật, giãy giụa cứ như người bị động kinh.

Khi hai tên “giặc Pháp” Tần và Dương dẫn “cô y tá” Hiền Hòa đến xức thuốc, Quang chân đá tay gạt hết như Võ Tòng đang đả hổ, đến nỗi nhỏ Hiền Hòa lỗ đại đứng sát chiếc “băng ca” bị Quang tung một cước, không kịp tránh, té lăn ra đất khiến cả lớp cười ồ.

Nhưng dù vậy, tụi bạn trong lớp đều biết tổng đó là cảnh Nguyễn Tri Phương không thêm để kẻ thù săn sóc, cứu chữa.

Do đó, khi cô Trinh vừa hỏi “Các em ở tổ 2 đã xem kỹ hoạt cảnh vừa rồi chưa?”, nhỏ Lan Kiều tổ trưởng tổ 2 đã đứng lên đáp ngay, không cần đợi cô hỏi tiếp “Thế các em có biết hoạt cảnh của tổ 1 diễn tả sự kiện gì không?”:

- Thừa cô, đó là cảnh Nguyễn Tri Phương bị sa vào tay giặc Pháp, thà nhịn đói chịu đau mà chết ạ!

Cô Nga hỏi:

- Thế lúc đó Nguyễn Tri Phương đang giữ thành nào?

- Thừa cô, thành Hà Nội ạ!

- Nguyễn Tri Phương cùng ai giữ thành?

- Thưa cô, phò mã Nguyễn Lâm ạ!

- Phò mã Nguyễn Lâm là ai?

Nhỏ Lan Kiều vẫn không nao núng:

- Thưa, là con của Nguyễn Tri Phương!

Cô Nga có vẻ muốn thử tài tổ trưởng tổ 2 đến cùng. Cô mỉm cười:

- Con của Nguyễn Tri Phương sao lại gọi là phò mã?

Tới đây thì Lan Kiều chết đứng. Tổ nó đã đọc đi đọc lại mẩu chuyện này nhiều lần, nhưng khổ nỗi chẳng đứa nào buồn thắc mắc tại sao Nguyễn Lâm được gọi là phò mã.

Lan Kiều đưa mắt nhìn các thành viên tổ mình. Nhưng đáp lại ánh mắt cầu cứu của nó là cái khịt mũi của Quốc Ân, cái ngó lơ của Lệ Hằng và sự làm thinh của Quỳnh Như, Chí Mỹ.

Chỉ có Hải quân là hùng hổ. Nó giơ tay:

- Thưa cô, sở dĩ Nguyễn Lâm được gọi là phò mã vì Nguyễn Lâm lấy công chúa ạ!

Hải quân là đứa không sợ trời sợ đất. “Hề phò mã dút khoát là chồng của công chúa!”, nó nghĩ vậy và mở miệng đáp bừa. Không ngờ cô Nga gật đầu:

- Đúng rồi! Em giỏi lắm!

Hải quân làm cả lớp ngạc nhiên quá đỗi. Nhưng Hải quân chỉ có thể làm mọi người ngạc nhiên đến thế. Đến khi cô Nga hỏi tiếp:

- Thế em có biết Nguyễn Lâm lấy công chúa nào không?

Thì nó có muốn đáp bừa cũng chẳng biết đường nào mà đáp.

- Dạ không ạ! - Hải quân xụi lơ.

Cô Nga nhìn khắp lớp:

- Tổ nào có thể trả lời được câu hỏi này?

Cô Nga nhắc lại câu hỏi đến hai lần, cả lớp vẫn im ru. Chỉ có thằng Lâm

ngựa miệng bò bò:

- Cô hỏi phò mã Trần Thế Mỹ trong phim Bao Thanh Thiên tụi em may ra mới biết, chứ phò mã Nguyễn Lâm thì tụi em chịu thua ạ!

Cô Nga quay sang nhỏ Hạnh:

- Em có thể nói cho các bạn biết không?

Nhỏ Hạnh hắng giọng:

- Thưa cô, Nguyễn Lâm là con thứ hai của Nguyễn Tri Phương, được vua Tự Đức gả em gái là công chúa Đồng Xuân đồng thời phong làm Phò mã Đô úy nên được gọi là phò mã Nguyễn Lâm ạ!

Cô Nga quay xuống lớp:

- Các em thấy chưa! Học sử, hề thấy sự kiện hay chi tiết nào kỳ lạ hay bất thường, các em nên tra cứu, tìm hiểu đến nơi đến chốn như vậy mới được...

- A!

Cô Nga đang nói nửa chừng, thằng Cung ở tổ 4 bỗng buột miệng “a” lên một tiếng khiến cả lớp giật mình quay đầu dòm.

Cô Nga nhìn Cung:

- Gì vậy em?

Cung lóng ngóng đứng lên khỏi ghế và đưa tay gãi đầu:

- Thưa cô, nhà em ở trên đường Nguyễn Tri Phương, bây giờ nhớ lại em mới hiểu tại sao đường Nguyễn Lâm nằm kế đường Nguyễn Tri Phương. Trước nay em đâu có biết ông Nguyễn Lâm này là ai, thì ra ổng là con của ông Nguyễn Tri Phương!

Thấy Cung thật thà thú nhận sự kém hiểu biết của mình, Lâm bất giác nổi máu hiếu thắng. Nó “xì” một tiếng, lên mặt:

- Chuyện đó ai mà chẳng biết! Đường Nguyễn Tri Phương nằm kế hai con đường Nguyễn Lâm và Nguyễn Kim, tất nhiên họ là ba cha con rồi! Khi nãy bạn Hạnh nói Nguyễn Lâm là con thứ hai của Nguyễn Tri Phương, Nguyễn Kim đương nhiên là con thứ nhất!

Trong lớp hầu như không đứa nào biết lai lịch của ông Nguyễn Kim lạ hoắc này. Nghe Lâm thao thao, tội nó phục lẫn, mặt mày đứa nào đứa nấy thoát lộ vẻ ngẩn ngơ. Thấy vậy, Lâm quay đầu nhìn bốn phía, mặt hui hui tự đắc.

Nhưng cô Nga đã làm Lâm cụt hứng ngay tút xuyết. Cô nói:

- Em Lâm nhầm rồi! Nguyễn Tri Phương sống ở triều Nguyễn, còn Nguyễn Kim sống ở triều Hậu Lê, làm sao họ là hai cha con được!

Lời phản bác của cô Nga làm Lâm tẽn tò. Không kịp đợi cô giáo ra hiệu, nó lật đặt ngồi xuống để che giấu sự ngượng ngập giữa những tràng cười ngật nghẻo nổ ra chung quanh.

- Các em giữ trật tự đi! - Cô Trinh gõ tay xuống bàn - Chuyện đó chẳng có gì đáng cười. Cô hy vọng sau mỗi lần nhầm lẫn như vậy, các em sẽ nhớ kỹ hơn!

Cô ngừng lại, quay sang trao đổi với cô Nga một hồi rồi đồng dục tuyên bố:

- Tổ 2 tuy không giải thích được tại sao Nguyễn Lâm được gọi là phò mã, nhưng về cơ bản đã nói đúng tên sự kiện tổ 1 vừa trình bày, do đó ban giám khảo quyết định cho tổ 2 điểm mười!

Phán quyết của cô Trinh khiến vẻ mặt căng thẳng, lo âu của các thành viên tổ 2 lập tức tươi lên roi rói. Sáu đứa vỗ tay rào rào. Hải quần đập bàn, nịnh nọt:

- Ban giám khảo thật là anh minh, sáng suốt, không hổ là trời xanh...

- Thôi, thôi, đủ rồi! - Cô Trinh giơ tay ra hiệu im lặng - Bây giờ tới lượt các em đấy! Chuẩn bị bước lên đi!

CHƯƠNG 10/10

Quốc Ân đeo râu dài, cổ mang gông, hai tay bị trói, lệch thếch đi phía trước. Kèm sát phía sau là Hải quân cùng ba tên thuộc hạ Lan Kiều, Quỳnh Như và Lệ Hằng. Bốn đứa này đi đứng hùng hổ, miệng không ngừng quát tháo. Chốc chốc Hải quân còn cao hứng co chân đá vào người Quốc Ân khiến thằng này co rúm lại. Đây rõ là cảnh giải tù.

Chí Mỹ gấn ria mép, nước mắt nước mũi sùi sụt, tất tả chạy theo người bị bắt. Căn cứ vào râu ria trên mặt, có thể đoán ra họ là hai cha con.

Mặc dù bị Hải quân và ba tên thuộc hạ kịch liệt ngăn cản, cuối cùng Chí Mỹ vẫn níu được tay “cha mình” và bám riết lấy, về như đòi đi theo.

Quốc Ân quay lại nhìn “con”, nghiêm mặt khuyên bảo gì đó. Thoạt đầu, Chí Mỹ lắc đầu tỏ ý không chịu vâng theo. Nhưng đến khi Quốc Ân mặt mày sa sầm lộ vẻ giận dữ thì Chí Mỹ buông tay “cha”, không đòi theo nữa.

Trong khi Hải quân cùng Lan Kiều, Lệ Hằng, Quỳnh Như tiếp tục giải Quốc Ân lên đường thì Chí Mỹ đứng tại chỗ đưa tay gạt lệ, mặt buồn rười rượi trông theo. Một hồi lâu nó mới thất thểu quay về... chỗ ngồi.

Hoạt cảnh “bí hiểm” của tổ 2 khiến toàn thể tổ 3 xanh mặt.

Tổ 3 là tổ tập trung nhiều học sinh giỏi như nhỏ Tú Anh, lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó Vành Khuyên. Vậy mà khi cô Trinh hỏi “Các em tổ 3 có biết hoạt cảnh của tổ 2 diễn tả sự kiện gì không?”, cả sáu đứa trong tổ đều bối rối đưa mắt nhìn nhau.

Các tổ khác cũng chụm đầu bàn tán sôi nổi và cũng như tổ 3, mặc dù đã suốt một tuần nghiên cứu đủ thứ tài liệu sách báo vẫn chẳng tổ nào đoán ra cặp “cha con” Quốc Ân - Chí Mỹ là những nhân vật nào trong lịch sử.

Tiểu Long khều Quý ròm:

- Mà biết tội nó diễn tích gì không?

Quý ròm thờ phì:

- Nước mình có tới mấy ngàn năm chống ngoại xâm, người bị giặc bắt có đến hàng đồng, tao làm sao biết hết được!

Thấy Quý ròm trả lời ngang phè, Tiểu Long ngán ngẫm chẳng buồn hỏi nữa. Nó ngược mắt nhìn lên chỗ ban giám khảo ngồi, ước gì nhỏ Hạnh đừng bị cô Trinh mời lên ngồi trên đó.

Cô Trinh lặp lại câu hỏi đến lần thứ ba, thấy tổ 3 vẫn im ru bà rù, liền đưa mắt nhìn quanh:

- Các tổ khác, tổ nào trả lời được?

Nhưng “các tổ khác” vẻ như kiên quyết noi gương tổ 3. Cô Trinh hỏi đi hỏi lại hai, ba lần, cả lớp vẫn im như thóc.

Trong lúc đưa nào đưa nấy đang chờ ban giám khảo tuyên bố “lớp này dốt đặc” thì Lâm bất thần đứng dậy:

- Thưa cô, em biết ạ!

Lại thằng Lâm nhanh nhẩu đoảng! Tụi bạn sừng sốt nhủ bụng và trở mắt tò mò xem nó trả lời ra sao.

Cô Trinh gật đầu:

- Em nói đi!

Lâm ung dung đáp, vẻ như đã quên bằng cú “sụp hố” vừa rồi:

- Thưa cô, hoạt cảnh của tổ 2 diễn tả cảnh Vương ông bị bọn sai nha bắt ạ!

- Vương ông? - Cô Nga tròn mắt - Vương ông nào thế?

- Vương ông là cha của Vương Thúy Kiều đó cô! Ông bị thằng bán tơ vu oan nên sai nha đến bắt, vì vậy con trai ông là Vương Quan mới chạy theo năn nỉ!

Cô Trinh mỉm cười:

- Em đọc chuyện này ở đâu thế?

Lâm ưỡn ngực:

- Ở trong Truyện Kiều của Nguyễn Du đó cô! Truyện Kiều hay lắm cô ơi!

Lâm học văn chẳng có gì xuất sắc, nhưng lại thuộc khá nhiều thơ. Vì vậy, nó có tài đặt về, từng vỗ ngực tự xưng là “thi sĩ Hoàng Hôn”.

Nhưng lần này “thi sĩ Hoàng Hôn” đã bị “bé cái nhảm”.

Cô Trinh lắc đầu:

- Đây là hoạt cảnh lịch sử chứ không phải hoạt cảnh văn học! Lâm ngồi xuống đi!

Lâm vừa ngồi xuống thì nhỏ Xuyên Chi đột ngột đứng lên:

- Thưa cô, em nhớ ra rồi ạ!

- Em nói đi!

Nhỏ Xuyên Chi liếm môi:

- Thưa cô, hoạt cảnh vừa rồi của tổ 2 diễn tả chuyện Nguyễn Trãi đòi đi theo cha ạ!

- Hay lắm! - Cô Trinh long lanh mắt - Thế tại sao Nguyễn Trãi lại đi theo cha?

- Thưa cô, tại cha của ông bị giặc Minh bắt ạ!

- Tại sao giặc Minh bắt cha của ông?

Nhỏ Xuyên Chi ấp úng:

- Thưa cô, em không biết ạ!

Cô Nga bỗng hỏi xen:

- Thế em có biết cha của Nguyễn Trãi tên là gì không?

Nhỏ Xuyên Chi lại lắc đầu:

- Thưa không ạ!

Rồi sợ không trả lời được hai câu liền sẽ bị cho điểm thấp, nó vội vã nói:

- Nhưng em biết khi cha ông bị giặc giải đi, ông theo cha đến tận ải Nam Quan, cứ nằng nặc đòi đi cùng cho bằng được. Cha ông không cho, khuyên ông trở về lo việc báo thù cho cha rửa hận cho nước...

- Thôi được! - Cô Nga gật gù - Em trả lời thế đã khá lắm rồi!

Rồi cô vẫy tay:

- Em ngồi xuống đi! Cô cho tổ 3 điểm chín!

Cô Trinh quay sang Hạnh:

- Em nhớ rõ sự kiện này chứ?

- Dạ nhớ ạ!

- Vậy em nói thêm cho các bạn biết đi!

- Thưa cô! - Nhỏ Hạnh từ tốn - Cha của Nguyễn Trãi tên là Nguyễn Phi Khanh, làm quan dưới triều Hồ Quý Li. Khi quân Minh sang xâm lược nước ta, ông cùng vua tôi nhà Hồ bị giặc bắt giải về Kim Lăng. Hai con ông là Nguyễn Trãi và Nguyễn Phi Hùng đưa ông đến tận Nam Quan nhưng ông chỉ cho Nguyễn Phi Hùng theo sang Kim Lăng, còn Nguyễn Trãi thì ông khuyên trở về tìm cách báo thù rửa hận...

Lời giải thích thao thao của nhỏ Hạnh khiến năm thành viên còn lại của tổ 4 tiếc ngẩn tiếc ngơ. Nhất là bây giờ tới lượt tụi nó phải giải đáp hoạt cảnh tổ 3 đang sắp sửa bày ra kia.

Hiền Hoa quay sang Cung:

- Tiếc quá hờ Cung?

- Tiếc chuyện gì?

- Chuyện bạn Hạnh đó! Nếu bạn Hạnh không lên trên kia, tổ mình chả phải thấp thỏm!

Cung vênh mặt:

- Chả có gì phải lo!

Thấy thằng Cung học hành làng nhàng này giọng hách xì xằng, nhỏ

Hiển Hoa tính nói kháy một câu nhưng nó chưa kịp mở miệng thì một con voi từ ngoài cửa lù lù đi vô.

Thằng Bá khoác áo đỏ, cổ buộc khăn vàng, ngồi vắt vẻo trên lưng voi, râu ria tua tủa, mặt mày oai vệ.

Cũng như con voi của bọn Quý ròm, con voi của tổ 3 khoác một tấm vải dày, bên dưới thò ra bốn cái cẳng chân đang chậm chạp bước, rõ là chân của thằng Phước và thằng Đặng Đạo.

Tiểu Long tròn mắt:

-Ồ, tụi này cũng cỡi voi!

Cung “xì” một tiếng:

- Con voi của tụi nó xấu hoắc, chẳng bằng một góc con voi của tổ mình!

Ý Cung muốn khoe khoang tài trang trí... voi của nó. Nhưng Cung không nói khoác. Con voi Bá đang cỡi thua xa con voi của tổ 4.

Kim Em cười khúc khích:

- Voi gì chẳng có tai, cũng chẳng có vòi!

Quý ròm bĩu môi:

- Thế mà cũng là voi đấy!

Quả thật, tổ 3 chả buồn dán tai voi bằng giấy, chẳng có chiếc vòi ngoe nguẩy bằng ống cao su. Vòi và tai voi được vẽ ngay trên tấm vải khoác.

Phước và Đặng Đạo chui vào dưới tấm vải làm voi cho Bá cỡi, tổ 3 chỉ còn lại Vành Khuyên, Xuyên Chi và Tú Anh.

Ba con nhỏ này đi sau lưng voi, cùng khệ nệ khiêng một tấm ván dài, chắc là mặt bàn hư mượn trong nhà kho của trường. Ba đứa đặt ngang tấm ván trước ngực giả làm mộc, nghiêm nghị bước theo sau Bá.

Cả bọn đang tiến lừ lừ, thỉnh thoảng Bá vung tay hét tướng “Xung phong!”. Ngay lập tức Vành Khuyên, Xuyên Chi và Tú Anh khiêng tấm ván chạy ào lên phía trước.

Con voi của Bá cũng tiến lên theo, hăm hở rảo quanh một vòng, rồi...

đứng đỉnh quay đầu đi trở ra hành lang.

Hoạt cảnh tổ 3 dàn dựng đơn giản đến mức nằm đũa ở tổ 4 mặt mày đều thất sắc.

Nhỏ Hiên Hoa quay ra sau:

- Tụi nó dựng hoạt cảnh kiểu gì lạ quá Quý ơi!

Quý ròm lâu bầu:

- Đánh đố thế này, bố ai mà biết!

Tiểu Long cũng buồn bã đồng tình:

- Hồi trước đánh giặc ai mà chẳng cỡi voi! Làm sao biết được nhân vật này là nhân vật nào!

Trong tổ, chỉ có thằng Cung là chẳng tỏ vẻ bức dọc. Khi con voi chở thằng Bá đi ngang qua trước mặt nó để ra hành lang, chả rõ nó phát hiện được điều gì mà mặt nó bỗng tươi hơn hớn.

Cung phấn khởi đến mức chả buồn đợi cô giáo hỏi, đã láu táu đứng lên:

- Thưa cô, người cỡi voi kia chính là Trần Hưng Đạo ạ!

Hành động đột ngột của Cung làm tụi Quý ròm ngẩn tò te.

Cả cô Trinh cũng ngạc nhiên:

- Sao em biết đó là Trần Hưng Đạo?

Cung đắc ý:

- Bởi vì Trần Hưng Đạo khi ra trận thường cỡi voi, hơn nữa bọn giặc mà vị anh hùng kia đang tiến đánh chính là giặc Nguyên Mông ạ!

Cô Trinh tròn mắt:

- Làm sao em biết vị anh hùng cỡi voi kia đang tiến đánh giặc Nguyên Mông?

Thắc mắc của cô Trinh cũng là thắc mắc của những đứa bạn cùng tổ với Cung. Chẳng đứa nào hiểu thằng Cung uống mật gấu này dựa vào đâu để quả quyết bọn giặc tụi thằng Bá đang tiến đánh là giặc Nguyên

Mông. Mười cặp mắt của bọn Quý ròm nhìn chòng chọc vào Cung, hồi hộp chờ xem nó trả lời ra sao.

Nhưng Cung chẳng trả lời gì cả. Nó ngần ngừ một hồi rồi hỏi lại cô giáo:

- Ủa, vậy không phải là giấc Nguyên Mông hả cô?

Cô Nga ngồi cạnh mỉm cười:

- Tất nhiên là không phải! Em ngồi xuống đi! Lần sau phải suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi đáp, không nên đoán mò như thế!

Cung vừa ngồi xuống, Quý ròm đã cự nự:

- Biết thì nói, không biết thì im quách đi cho! Mày làm xấu lây cả tồ!

Lời trách của cô Nga làm Cung đỏ bừng mặt. Lời trách của Quý ròm càng làm nó thêm nóng gáy. Và cho đến khi nghe những tiếng cười hí hí đầy chế giễu nổi lên ở bàn trên, chỗ tụi thằng Bá và Đặng Đạo ngồi - lúc này tụi tồ 3 đã về lại chỗ cũ - thì Cung không nhin nổi. Nó đứng bật dậy:

- Thưa cô...

Cô Trinh nhướn mắt:

- Gì đó em?

- Thưa cô... - Cung đột nhiên ấp úng - Thưa cô...

Cô Nga mỉm cười động viên:

- Có gì em cứ nói đi!

Cung liếm môi thanh minh:

- Thưa cô, khi nãy không phải em nói bừa đâu! Chính bạn Đặng Đạo nói là giấc Nguyên Mông đấy ạ!

Trong khi Đặng Đạo ngồi ngẩn tò te trước lời tố cáo bất ngờ của Cung thì cô Trinh cau mày hỏi:

- Bạn Đặng Đạo bảo em thế ư?

Cung nuốt nước bọt:

- Thưa cô, bạn ấy không bảo thẳng với em, nhưng lúc bạn ấy cùng bạn Phước “chờ” bạn Bá đi ra cửa, em nghe bạn ấy nhắc hai tiếng “Nguyên Mông” rõ ràng ạ!

Đặng Đạo hầm hầm đứng dậy:

- Thưa cô, bạn Cung bịa đấy cô ơi! Tội em dại gì đi nhắc cho tổ khác!

Cung tức tối cãi:

- Thưa cô, có phải bạn ấy nhắc đúng đâu! Bạn ấy cố ý nhắc sai để tội em bị điểm thấp đấy ạ!

Cung càng ra sức phân trần, bọn Quý ròm càng ngượng chín người. Thằng Cung này thật đúng là “ngốc tử”! Trong khi ngoác miệng tố cáo người khác đến đỏ mặt tía tai, nó đã tự tố cáo cái tội nghe lỏm đáng xấu hổ của mình mà không biết!

Đã mấy lần, Quý ròm tính thò tay lên bàn trên giật áo Cung ra hiệu cho nó ngồi xuống nhưng sợ các tổ khác chú ý nên không dám. Nó đành vò chúi đầu vào cuốn tập trên bàn, làm bộ ta đây không biết gì hết!

Quý ròm mắt dán vào tập, nhưng tai vểnh lên nghe ngóng. Và đúng như lo lắng của nó, tiếng cô Trinh nghiêm khắc vang lên:

- Em Cung không tự suy nghĩ, buột miệng đáp bừa theo điều mình nghe lỏm, như vậy là sai! Còn em Đặng Đạo cố ý nhắc bậy cho bạn, cũng sai nốt!

Lời phán xử của cô Trinh làm Cung giật thót. Bây giờ nó mới kịp nhận ra phần sai trái của mình, bèn ngậm miệng làm thinh.

Nhưng Đặng Đạo thì bất phục. Nó thống thiết kêu oan:

- Thưa cô, em không hề nhắc bậy cho bạn Cung ạ! Không tin, cô hỏi bạn Phước xem!

Phước cùng Đặng Đạo đóng vai “voi”, Phước làm hai chân trước, Đặng Đạo làm hai chân sau, nếu Đặng Đạo nhắc, tất nhiên Phước phải nghe thấy. Nghĩ vậy, cô Trinh thuận theo đề nghị của Đặng Đạo. Cô gọi:

- Phước!

- Dạ! - Phước đứng lên.

Cô Trinh nghiêm mặt:

- Em trả lời thật đi! Em có nghe bạn Đặng Đạo cố tình nhắc sai cho các bạn khác hay không?

Phước lắc đầu, quả quyết:

- Thưa cô, không ạ! Em chẳng nghe thấy gì cả!

Cùng lúc đó, trên bàn ban giám khảo, nhỏ Hạnh nghiêng đầu qua phía cô Trinh:

- Khi nãy em có nghe bạn Đặng Đạo nói một câu gì đó, thưa cô!

Cô Trinh nhìn chăm chăm vào Phước, hừ giọng:

- Em cố tình che giấu cho bạn phải không?

Phước xanh mặt:

- Thưa cô...

Cô Trinh cắt ngang:

- Em khai thật đi! Chính tai bạn Hạnh nghe rõ ràng kìa!

Trong khi Phước nhăn mày nhú mặt cố nhớ xem lúc nãy bạn mình có giở trò gì không thì Đặng Đạo bỗng reo lên:

- A, em nhớ rồi, thưa cô!

Cô Trinh gật gù:

- Em nhận tội rồi phải không?

Đặng Đạo khụt khịt mũi:

- Thưa cô, khi nãy em có nói, nhưng không phải nhắc bậy cho các bạn. Em chỉ nói với bạn Bá thôi ạ!

- Nói với bạn Bá? - Cô Trinh chớp mắt - Thế em nói gì với bạn Bá?

- Thưa cô, khi tụi em làm voi đã phân công bạn Bá cỡi trên lưng bạn Phước. Nhưng lúc con voi quay ra cửa, bạn Bá cứ tuột dần ra phía sau, thế là... thế là...

Nói tới đây, Đặng Đạo bỗng ngắc nga ngắc ngứ cả buổi khiến cô Trinh sốt ruột:

- Thế là sao?

Đặng Đạo nuốt nước bọt:

- Thưa cô, thế là... thế là bạn Bá... để *** ngay trên đầu em ạ!

Lời tường thuật thật thà và giàu hình ảnh của Đặng Đạo khiến cả lớp này giờ nín thở theo dõi “vụ án” bỗng phá ra cười rũ rượi.

Cô Trinh cố nén cười, gõ tay xuống bàn:

- Các em im lặng nào!

Rồi quay sang Đặng Đạo, cô nheo mắt:

- Chuyện đó thì liên quan gì đến chuyện bạn Cung tố cáo em nhắc bậy?

- Thưa cô, có chứ ạ! - Đặng Đạo quệt mồ hôi trán - Lúc bị bạn Bá ngồi lên đầu, em nổi cáu gắt khề “Mày nhích tới phía trước đi! Để nguyên cái mông lên đầu tao như thế, gãy cổ tao còn gì!”. Thế là bạn Cung nghe lồm bồm được hai tiếng “nguyên mông”...

Cả lớp mới vừa im lặng được một chút đã lại đồng loạt cười nghiêng cười ngửa. Đứa nào đứa nấy cười đau cả bụng. Lần này thì cả ban giám khảo cũng không làm nghiêm được nữa. Cô Trinh, cô Nga và nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn nhau, môi mím lại để khỏi phì cười.

Quý ròm vừa chùi nước mắt vừa bảo Tiểu Long:

- Thằng Cung này thật khiến mình chết tức lại vừa chết cười mày ạ!

Rồi chồm lên bàn trên, Quý ròm thò tay định khều vai Cung và “xỏ” nó một câu cho bõ tức nhưng khi sắp chạm vào đối phương, Quý ròm bỗng rút tay lại. Thằng Cung trước mắt nó bây giờ nom tội quá. Vẻ nhon nhon biến mất, lúc này Cung co rúm người như con tôm, mặt cúi gằm không dám nhìn ai. Lời trình bày của Đặng Đạo và tiếng cười cọt của cả

lớp khiến Cung xấu hổ chín người. Lúc này nó chỉ muốn chui tọt ngay xuống đất.

Không chỉ Quý ròm, ngay cả cô Trinh cũng kịp nhận ra vẻ đau khổ trong dáng điệu ủ rũ của Cung. Cô liền giơ tay:

- Các em im lặng! Còn ba em Cung, Phước và Đặng Đạo ngồi xuống đi!

Rồi để nhanh chóng dập tắt những tiếng cười vẫn còn roi rót, cô nhìn về phía tổ 4, hắng giọng hỏi:

- Sao, các em ở tổ 4 đã nhận ra hoạt cảnh của tổ 3 đề cập đến sự kiện lịch sử nào chưa?

Nghe cô giục, Kim Em và Hiên Hoa đồng loạt quay ra sau:

- Quý nghĩ ra chưa?

Quý ròm xụi lơ:

- Chưa!

Quý ròm miệng đáp còn mắt thì nhìn lên chỗ nhỏ Hạnh ngồi, cầu cứu. Nhưng nhỏ Hạnh ngồi kế cô Trinh và cô Nga, lại có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn vào, có cho vàng nó cũng không dám “cứu bồ” lộ liễu.

Nhỏ Hạnh ngồi im, môi mím chặt nhưng Quý ròm phát hiện bàn tay trái của nhỏ Hạnh đang nắm lấy vạt áo.

Đầu Quý ròm xoay tít: Tại sao nhỏ Hạnh lại nắm lấy vạt áo nhỉ? Vạt áo thì nói lên điều gì? Càng nghĩ ngợi Quý ròm càng ngẩn ngơ. Nó chả hiểu nhỏ Hạnh nắm lấy vạt áo là để “nhắc tuồng” cho tổ 4 hay đó chỉ là một cử chỉ vô tình.

Trong lúc Quý ròm tuyệt vọng, định đứng dậy mở miệng nhận thua, một ánh chớp chợt lóe ngang óc nó. À, chắc nhỏ Hạnh muốn mình chú ý đến chiếc áo thằng Bá mặc khi nãy. Hà hà, mình nghĩ ra rồi, khi nãy thằng Bá mặc áo màu đỏ! Quý ròm mừng ron. Nó nhớ nó đã từng đọc một cuốn sách trong đó người ta bảo vua Quang Trung, người anh hùng áo vải đất Tây Sơn, mỗi khi ra trận thường mặc chiến bào màu đỏ. Đúng rồi, đây chính là Quang Trung Nguyễn Huệ! Hồi đầu năm, lớp nó đã được học bài “Tây Sơn đánh tan quân Thanh”. Vua Quang Trung cỡi voi đốc chiến hạ đồn Ngọc Hồi. Quân Thanh tung kỵ binh ra trận,

Quang Trung cho voi chiến huỳnh huych đạp đất xông lên. Chiến mã quân Thanh thấy voi, sợ hãi rú lên quay đầu chạy, chà đạp lên nhau. Quân Thanh trên mặt đồn chúc nòng súng khạc lửa bắn nhâu vào quân Tây Sơn. Quang Trung chia quân xung kích thành hai mươi toán, mỗi toán mười người khiêng mộc gổ bện rom ướt bên ngoài nhất loạt xông lên. Đạn quân Thanh bị mộc cản, mất hiệu lực. Tới sát chân thành, quân xung kích Tây Sơn vút mộc, rút đoản đao xông vào kịch chiến. Đại quân phía sau thừa thế tràn lên như nước vỡ bờ. Đồn Ngọc Hồi chìm trong bão lửa, quân Thanh tháo chạy tán loạn...

Ý này gọi ý kia, trong thoáng chốc Quý ròm bỗng dần dần nhớ lại những điều đã học, những điều mà nó định ninh mình đã quên mất từ lâu.

Do đó khi cô Trinh hỏi lại lần thứ hai:

- Tổ 4 có trả lời được không?

Thì Quý ròm bật ngay dậy, đồng dặc:

- Thưa cô, đó là cảnh vua Quang Trung hạ đồn Ngọc Hồi ạ!

Trong khi cô Trinh gật gù khen “Giỏi lắm!” thì mấy đứa tổ 4 vừa nhẹ nhõm thở phào vừa ngạc nhiên không hiểu tại sao thằng ròm này mới đây còn ngơ ngơ ngác ngác trước câu hỏi của cô giáo mà bây giờ đã đáp vanh vách thế không biết.

- Tại sao em biết đó là cảnh vua Quang Trung hạ đồn Ngọc Hồi? - Cô Trinh lại hỏi.

Quý ròm hùng hồn:

- Thưa cô, vì vua Quang Trung khi ra trận thường mặc áo đỏ. Hơn nữa khi đánh đồn Ngọc Hồi, Quang Trung đã ra lệnh cho quân sĩ dùng ván bện rom để chống đỡ hỏa lực của quân địch. Khi này các bạn Vành Khuyên, Xuyên Chi và Tú Anh khiêng cái mặt bàn chạy tới chạy lui chính là để tả cảnh này đấy ạ!

Một lần nữa cô Trinh lại khen Quý ròm “Giỏi lắm!”. Cô gục gặc đầu, về hài lòng:

- Em ngồi xuống đi! Cô cho tổ 4 điểm tám. Đáng lẽ các em được điểm

mười nhưng khi này Cung đã đáp sai một lần nên tổ các em bị trừ hai điểm!

Công bố của cô Trinh làm Quý ròm tức điên. Lần đầu tiên, nó tự lực trả lời tron tru một câu đố về lịch sử mà không cần nhờ tới nhỏ Hạnh, à quên, nhỏ Hạnh có “mách nước” tí xiu, nhưng không đáng kể, vậy mà chỉ được có tám điểm. Khi này tổ 3 trả lời quờ quạng về Nguyễn Trãi, thế mà cũng được chín điểm. Tổ nó tám điểm coi như xếp bét lớp, nhục ời là nhục!

Chính vì nỗi buồn phiền pha lẫn ầm ức đó mà “tên lính hầu” Quý ròm bước chân cứ thất tha thất thểu, chẳng còn bụng dạ đâu để đón nhận những lời trầm trồ của lũ bạn khi con voi của “Hưng Đạo vương” vừa đứng đỉnh bước vừa vung vẩy chiếc vòi một cách oai phong.

Thấy “Phạm Ngũ Lão” Tiểu Long ngồi đan rổ giữa đường, “Hưng Đạo vương” Kim Em hất đầu ra hiệu cho “lính hầu” Quý ròm.

Quý ròm bước tới, quát một tiếng lấy lệ rồi thờ ơ cầm khúc cây đâm vào đuôi Tiểu Long.

Thằng Lâm ngồi bên dưới cười hô hô:

- Đâm nhẹ quá! Phải đâm nguyên cái mông nó ấy!

Câu nói giễu cợt của Lâm làm cả chục cái miệng cười theo.

Phía trên, voi Cung không rõ giận hay thẹn, chân cẳng run bắn khiến “Trần Hưng Đạo” ngồi trên lưng không ngừng lắc la lắc lư, mặt mày xám ngoét.

“Lính hầu” Quý ròm chứng kiến tất cả những cảnh đó. Từ này đến giờ đang buồn giận về chuyện điểm thấp, lại tức cái thói bép xép hại bạn của thằng Cung không biết làm sao phát tiết, giờ thấy thằng Lâm giờ giọng cà khịa, còn thằng Cung thì rung rinh muốn hất cả “Trần Hưng Đạo” xuống đất, Quý ròm tức muốn xịt khói lỗ tai.

Môi mím chặt, tay run lên, nó nắm chặt khúc cây và thay vì đâm iu xiu như khi này, nó lụi một nhát thật lực vào đuôi Tiểu Long như để trút cơn phần nộ.

Tiểu Long bất thần bị đâm đau điếng, mặt nhăn nhó chưa kịp nói gì đã

bị Quý ròm lụi thêm một nhát thứ hai.

Nhát thứ hai của Quý ròm còn mạnh hơn nhát thứ nhất, mạnh đến nỗi khi “Hưng Đạo vương” xuống voi bước lại, “Phạm Ngũ Lão” vẫn không sao đứng dậy thi lễ được.

Đến lúc này, Quý ròm mới giật mình choàng tỉnh. Nó vội cúi xuống đỡ Tiểu Long đứng lên, bụng rửa mình toi tả.

Kim Em nhìn thoáng qua bộ dạng của Tiểu Long, biết sự tình nghiêm trọng, liền nói qua quýt vài câu rồi lật đật leo lên lưng voi ra lệnh quay đầu. Ở phía sau, giữa tiếng vỗ tay vang như sấm của khán giả, “tên lính hầu” dìu “Phạm tướng quân” cầ nhắc đi theo.

Chưa có hoạt cảnh nào được hoan nghênh như thế. Bởi lẽ Tiểu Long đã diễn cảnh Phạm Ngũ Lão bị giáo đâm vào đùi vô cùng sinh động và cảnh tên lính hầu dìu Phạm tướng quân đi theo Hưng Đạo vương mới cảm động làm sao!

Ngoài Tiểu Long, Quý ròm và Kim Em, chẳng ai biết đó là sự lỡ tay của Quý ròm trong cơn khích động.

Vì vậy, trong khi Minh Vương tổ trưởng tổ 5 đứng lên trả lời ban giám khảo và đáp đầu trúng đó, đạt điểm mười gọn ơ thì ở dưới chỗ ngồi, Tiểu Long cự nự Quý ròm:

- Mày điên hả?

- Điên gì đâu!

- Không điên sao mày đâm tao nhát nào nhát nấy muốn què giò thế?

- Tao lỡ tay tí đỉnh mà!

- Hừ, tí đỉnh! Tí đỉnh mà đến giờ tao vẫn còn nghe buốt trong xương!

May cho Quý ròm, trong khi Tiểu Long vẫn chưa có vẻ gì muốn ngừng trách cứ thì cô Trinh đã lên tiếng kịp thời:

- Qua cuộc thi hoạt cảnh lịch sử vừa rồi, cô và cô Nga rất hài lòng trước sự chuẩn bị khá kỹ lưỡng của các em. Những cuộc thi bổ ích như thế này sẽ còn được tổ chức thêm nhiều lần nữa, vì vậy cô hy vọng các em không ngừng ôn luyện kiến thức và tìm hiểu sâu hơn về lịch sử nước

nhà. Lịch sử là môn học đặc biệt, đó là môn học về nguồn gốc, tổ tông của mình. Càng hiểu lịch sử các em sẽ càng yêu mến và tự hào hơn về dân tộc mình. Những tấm gương sáng trong lịch sử sẽ động viên, khích lệ các em trong học tập cũng như trong cuộc sống...

Cô Trinh ngừng một lát như để những lời nói của mình ngấm vào tâm hồn học trò rồi khoan thai tiếp:

- Riêng ở cuộc thi sáng nay, về phần trả lời câu hỏi, các tổ 1, 2 và 5 đều đạt điểm tối đa, đồng hạng nhất. Còn về phần dàn dựng hoạt cảnh, tổ 4 nổi bật hơn cả. Bây giờ cô mời tổ trưởng tổ 1, tổ 2, tổ 5 và em Long ở tổ 4, người đóng xuất sắc vai Phạm Ngũ Lão bước lên bục để nhận quà thưởng của ban giám khảo...

Công bố của cô Trinh khiến các thành viên tổ 4 ngạc nhiên một cách sung sướng. Được tám điểm, xếp hạng bét, tưởng trắng tay đến nơi, không ngờ đến phút chót lại được lãnh giải “diễn viên xuất sắc”.

Quý ròm quay sang Tiểu Long, cười khì:

- Thấy chưa! Còn trách tao nữa thôi! Nếu tao không đâm mày thẳng cánh đến nỗi mày phải đi cà nhắc, làm quái gì mày “vớ” được cái “giải thưởng cao quý” này!

Nhưng Quý ròm không hào hứng được lâu. Khi Tiểu Long bước ra khỏi chỗ cùng Tần, Lan Kiều và Minh Vương tiến lên bục, Quý ròm bỗng méo xệch miệng khi cô Nga nhìn sững Tiểu Long, thật thà thắc mắc:

- Bây giờ là lúc nhận phần thưởng chứ đâu phải lúc diễn hoạt cảnh, sao em cứ đi khắp khả khắp khiễng thế?

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh